Mục Lục

Phật Thuyết Kinh Bảo Khiếp Ấn Thần Chú về Bí Mật Toàn Thân Xá-lợi ở Trong Tâm của Tất Cả Như Lai 1

Phật Thuyết Kinh A Di Đà 22

12 Lời Đại Nguyện Của Đức Phật Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai 29

Phật Thuyết Kinh Công Đức Có Được Do Thọ Trì Bảy Danh Hiệu của Chư Phật 41

Kinh Nghi Thức Lễ Bái và Sám Hối ở Trước 35 Vị Phật 50

Những Câu Khấn Nguyện 54

Thần Chú 56

Thần Cơ Thật Luận 63

Phật Thuyết Kinh Bảo Khiếp Ấn Thần Chú về Bí Mật Toàn Thân Xá-lợi ở Trong Tâm của Tất Cả Như Lai

Tôi nghe như vầy:

Một thuở nọ, Đức Phật ở tại hồ Bảo Quang Minh, trong vườn Vô Cấu của nước Thiện Thắng. Khi ấy có vô lượng trăm ngàn chư đại Bồ-tát, đại Thanh Văn, trời, rồng và toàn thể đại chúng đang vây quanh Thế Tôn.

Bấy giờ trong đại chúng có một đại Phạm Chí tên là Vô Cấu Diệu Quang, thông minh học rộng, người thấy hoan hỷ, và luôn tu hành Mười Nghiệp Lành. Ngài đã quy y và hết mực kính tin Tam Bảo. Ngài có trí tuệ sắc bén, luôn luôn mong muốn tất cả chúng sanh viên mãn lợi ích lành và được giàu sang thịnh vượng.

Khi ấy Phạm chí Vô Cấu Diệu Quang từ chỗ ngồi đứng dậy, rồi đi đến chỗ của Phật, nhiễu Phật bảy vòng, và cầm hương hoa để phụng hiến Thế Tôn. Tiếp đến, ngài lấy y phục vô giá tuyệt đẹp, xâu chuỗi anh lạc, và dây chuyền châu báu mà choàng lên Đức Phật.

Sau đó, ngài đảnh lễ với trán chạm sát đôi chân của Như Lai, rồi đứng qua một bên và cung kính thưa rằng:

"Kính mong Thế Tôn và các đại chúng hãy đến nhà của con vào sáng mai để tiếp thọ cúng dường!"

Lúc bấy giờ Thế Tôn lặng yên hứa khả. Khi biết Phật đã nhận lời, Phạm Chí liền vội trở về. Ngay tối hôm đó, ngài chuẩn bị rất nhiều thức ăn nước uống ngon lạ với trăm vị, rưới nước, quét dọn sảnh đường, và treo phan lọng.

Đến sáng hôm sau, Phạm Chí cùng với hàng quyến thuộc cầm theo hương hoa và nhạc khí đến chỗ của Như Lai, rồi thưa rằng:

"Thời khắc đã đến, kính mong Thế Tôn giáng lâm."

Khi ấy Thế Tôn dùng lời hiền hòa để an ủi Phạm chí Vô Cấu Diệu Quang kia, rồi Ngài bảo toàn thể đại chúng rằng:

"Vì muốn cho vị Phạm Chí kia được lợi ích to lớn, chúng đệ tử đều nên tới nhà của ông ấy để tiếp thọ cúng dường."

Bấy giờ Thế Tôn liền từ chỗ ngồi đứng dậy. Khi vừa mới đứng lên, toàn thân của Đức Phật phóng ra muôn loại ánh sáng. Chúng hòa quyện với sắc màu tuyệt đẹp và chiếu soi khắp mười phương. Khi mọi nơi đều đã hay biết, sau đó ánh sáng ấy mới lui tan.

Với lòng cung kính hộ tống Như Lai, lúc ấy Phạm Chí cầm hương hoa vi diệu, cùng hàng quyến thuộc, thiên long bát bộ, Năng Thiên Đế, Phạm Vương, và Bốn Vị Thiên Vương đi ở phía trước dẫn đường.

❖

Khi đó Thế Tôn đi về phía trước không xa, thì đến một

khu vườn tên là Phong Tài. Ở trong khu vườn ấy có một ngôi tháp cổ đã mục nát, hư hoại, nằm ngả nghiêng. Gai góc mọc um tùm trước sân, cỏ dại phủ kín cửa ngõ, ngói đá bị chôn vùi, và nó giống như một đồn đất.

Bấy giờ Thế Tôn đi thẳng đến ngôi tháp. Ngay lúc đó ở trên tháp phóng đại quang minh và chiếu sáng rực rỡ.

Ở trong đồn đất vang ra tiếng ngợi khen rằng:

"Lành thay, lành thay, Thích Ca Mâu Ni Phật! Những hạnh làm ngày nay của Ngài, thật là cảnh giới cực thiện. Và còn Phạm Chí, hôm nay ông sẽ được lợi ích lành lớn lao."

Lúc ấy Thế Tôn đảnh lễ ngôi tháp cũ kỹ kia, đi nhiễu bên phải ba vòng, và cởi phần trên của y phục đang mặc mà phủ lên nơi đó. Bấy giờ, nước mắt hòa với máu của Thế Tôn chảy xuống. Khi nghẹn ngào rơi lệ xong, Ngài mỉm cười.

Giữa lúc bấy giờ, Mười Phương Chư Phật đồng nhìn lẫn nhau và cũng đều rơi lệ. Rồi mỗi vị đều phóng quang minh chiếu đến ngôi tháp này. Khi ấy đại chúng kinh ngạc vô cùng, nét mặt biến sắc, và ai nấy đều muốn giải đáp điều nghi vấn của mình.

Bấy giờ Kim Cang Thủ Bồ-tát và những vị khác cũng đều rơi lệ.

Ngài cầm chày kim cang đang bốc cháy phừng phừng mà quơ múa vòng quanh, rồi đi đến chỗ của Phật, bạch rằng:

"Bạch Thế Tôn! Vì nhân duyên gì mà xuất hiện ánh sáng này? Vì sao mắt của Như Lai rơi lệ như thế? Và do đâu mà Mười Phương Chư Phật này cũng phóng quang minh tốt lành đến nơi đây? Kính mong Như Lai giải đáp cho chúng con."

Khi đó Thế Tôn bảo ngài Kim Cang Thủ:

"Tháp báu lớn này tích tụ toàn thân xá-lợi của Như Lai. Vô lượng ức mật ấn Pháp yếu tâm tổng trì của tất cả Như Lai đều ở tại trong đó.

Này Kim Cang Thủ! Do bởi có Pháp yếu này ở tại trong đó, ngôi tháp liền biến thành trùng trùng điệp điệp, không một lỗ hổng như các hạt mè chồng chất lên nhau.

Lại cũng phải biết rằng trăm ngàn ức thân của Như Lai cũng dày kín như các hạt mè chồng chất lên nhau.

Toàn thân xá-lợi của trăm ngàn ức Như Lai và cho đến 84.000 Pháp môn cũng ở tại trong đó.

99 tỷ ức đảnh tướng của Như Lai cũng ở tại trong đó.

Do bởi những điều vi diệu ấy, cho nên ở xung quanh của tháp này mới có sự linh nghiệm thần kỳ, uy đức thù thắng, và có thể phủ khắp tất cả việc cát tường của thế gian."

❖

Khi đại chúng nghe lời Phật dạy, họ đều xa rời trần cấu, đoạn các phiền não, và đắc Pháp nhãn thanh tịnh. Do căn cơ của đại chúng không giống nhau nên điều lợi ích đạt được của mỗi người cũng khác. Có vị đắc Quả Nhập Lưu, Nhất Lai, Bất Hoàn, hay Đạo Ứng Chân. Có vị đạt đạo Bồ Tát, trở thành bậc không còn thoái chuyển. Có vị chứng đắc Địa Thứ Nhất, Địa Thứ Nhì, và cho đến Địa Thứ Mười. Hoặc có vị đầy đủ Sáu Độ. Còn vị Phạm Chí thì được xa rời trần cấu và đắc năm loại thần thông.

Khi thấy việc hy hữu và kỳ đặc này, ngài Kim Cang Thủ bạch rằng:

"Thật là kỳ diệu thay, Thế Tôn! Đại chúng chỉ mới nghe về việc đó mà đã được công đức thù thắng như vậy. Hà huống là nghe diệu lý thâm sâu và chí tâm khởi tín, thì sẽ được bao nhiêu công đức?"

Đức Phật bảo:

"Hãy lắng nghe, Kim Cang Thủ! Vào đời sau, nếu có thiện nam tín nữ cùng bốn chúng đệ tử nào của Ta mà phát tâm biên chép Kinh điển này, thì tức bằng biên chép 99 tỷ ức của tất cả Kinh điển mà chư Như Lai thuyết giảng. Công đức này còn vượt hơn thiện căn mà họ đã gieo trồng ở trước 99 tỷ ức Như Lai. Ngoài ra, họ cũng được tất cả chư Như Lai này gia trì hộ niệm, như yêu quý con mắt của mình, cũng như mẹ hiền yêu thương và che chở con thơ.

Nếu ai đọc tụng Kinh này, tức là bằng đọc tụng hết thảy Kinh điển thuở quá khứ, hiện tại, cùng vị lai của chư Phật thuyết giảng.

Do bởi đọc tụng Kinh này, 99 tỷ ức Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Đẳng Chánh Giác đều đến, trùng trùng điệp điệp, dày kín như hạt mè chồng chất lên nhau, không một lỗ hổng. Ngày đêm chư Phật này đều hiện thân gia trì cho người ấy.

Vô số Hằng Hà sa tất cả chư Phật Như Lai như thế, số trước tụ hội chưa đi, số sau trùng trùng lại đến. Chư Phật

vụt đến rồi đi, ví như cát mịn xoáy cuộn ở dòng nước xiết. Chư Phật đi rồi lại đến--không chút đình trệ.

Nếu có người lấy hương hoa, hương xoa, vòng hoa, y phục, và đồ vật trang trí vi diệu để cúng dường Kinh này, thì tức đồng như họ lấy hương hoa cõi trời, y phục, đồ vật trang nghiêm bằng bảy báu, và số ấy tích tụ như núi Diệu Cao, mà mang hết cúng dường ở trước 99 tỷ ức Như Lai. Căn lành mà họ gieo trồng ở Kinh này thì cũng như vậy."

❖

Khi thiên long bát bộ cùng người và phi nhân nghe những lời đó xong, lòng ai nấy đều ngạc nhiên, rồi họ nói với nhau rằng:

"Uy đức của đồn đất đổ nát này thật kỳ diệu! Do bởi thần lực gia trì của Như Lai nên mới hiện ra thần biến như vậy."

Ngài Kim Cang Thủ lại bạch Phật rằng:

"Bạch Thế Tôn! Vì nhân duyên gì mà ngôi tháp bảy báu này lại hiện ra như một đồn đất?"

Phật bảo ngài Kim Cang Thủ:

"Đây không phải là một đồn đất, mà là một tháp báu lớn thù thắng vi diệu. Do nghiệp quả thấp kém của chúng sanh nên nó mới ẩn tàng chẳng hiện. Mặc dù tháp ẩn khuất nhưng toàn thân của Như Lai chẳng thể hủy hoại. Thân kim cang tạng của Như Lai thì làm sao có thể hoại

diệt được chứ?

Sau khi Ta diệt độ, vào thời Mạt Pháp bức bách sau này, nếu có chúng sanh nào tạo nghiệp phi pháp nên phải đọa địa ngục, không tin Tam Bảo, và không gieo trồng căn lành, do bởi nhân duyên ấy nên Phật Pháp sẽ ẩn mất. Tuy nhiên tháp này thì vẫn kiên cố bất diệt. Đó là vì thần lực gia trì của tất cả Như Lai. Do nghiệp chướng che lấp, chúng sanh vô trí chẳng biết đào lên để dùng trân bảo này. Bởi vậy mà Ta nay rơi lệ, và chư Như Lai này cũng rơi lệ."

❖

Đức Phật lại bảo ngài Kim Cang Thủ rằng:

"Nếu có chúng sanh nào biên chép Kinh này, rồi an trí vào trong một ngôi tháp, thì tháp đó sẽ trở thành tháp kim cang tạng của tất cả Như Lai, tháp tổng trì tâm bí mật gia trì của tất cả Như Lai, tháp của 99 tỷ ức Như Lai, tháp Phật đảnh Phật nhãn của tất cả Như Lai, và được hết thảy chư Như Lai dùng thần lực bảo hộ.

Nếu an trí Kinh này trong một tượng Phật, rồi để vào trong một ngôi tháp, thì tượng sẽ được làm bằng bảy báu, linh nghiệm cảm ứng theo tâm tưởng--không nguyện vọng gì mà chẳng toại.

Hãy tùy theo khả năng của mình mà xây tháp bằng đất, gỗ, đá, hay gạch và trang trí lọng che, lưới giăng, luân đường, lộ bàn, mái che, chuông gió, móng nền, hay bậc thềm. Do bởi uy lực của Kinh, tháp sẽ tự nhiên thành bảy báu. Thêm nữa, tất cả Như Lai sẽ gia tăng uy lực

của Kinh này. Với lời thành thật, chư Như Lai sẽ gia trì không gián đoạn.

Nếu có chúng sanh nào có thể lễ bái và cúng dường dù chỉ một nén hương hay một cành hoa ở trước tháp này, thì 80 ức kiếp sanh tử trọng tội của họ sẽ tức khắc tiêu diệt. Ở đời hiện tại, họ được thoát miễn tai ương, và khi chết sẽ sanh vào nhà của chư Phật.

Giả sử có ai đáng phải đọa Địa ngục Vô Gián, nhưng dù họ chỉ một lần lễ bái hoặc đi nhiễu bên phải ở tháp này, thì cánh cửa địa ngục sẽ đóng bít và con đường tuệ giác rộng mở.

Lại nữa, tất cả Như Lai sẽ dùng thần lực mà hộ vệ ở tại nơi tháp và hình tượng được an trí Kinh này.

- Nơi ấy sẽ không bị gió bão hay sấm sét tàn hại.
- Nơi ấy sẽ không bị quấy nhiễu bởi rắn độc, bọ cạp, hay những côn trùng độc hại khác.
- Nơi ấy sẽ không bị sư tử, voi điên, cọp, sói, dã can, ong, hay rết gây hại.
- Nơi ấy cũng chẳng bị khủng bố bởi quỷ tiệp tật, quỷ bạo ác, quỷ tinh linh, quỷ hút tinh khí, yêu tinh yêu quái, hay bệnh động kinh.
- Nơi ấy cũng chẳng bị truyền nhiễm bởi mọi chứng bệnh nóng lạnh, các bệnh lở loét, ghẻ hủi, hay ung nhọt.

Nếu ai chỉ thoáng thấy tháp này thì sẽ có thể diệt trừ tất cả tai nạn. Sáu loại gia súc, người lớn, và các em bé gái trai sẽ không bị ôn dịch lây nhiễm.

- Họ sẽ không bị chết oan hay chết yểu đột ngột.
- Họ sẽ không bị dao gậy hay nước lửa gây hại.

- Họ sẽ không bị giặc cướp hay oán thù xâm hại.
- Họ cũng không phải lo âu về đói kém hay nghèo túng.
- Bùa chú trù ếm sẽ chẳng thể tổn hại đến họ.
- Tứ Đại Thiên Vương cùng hàng quyến thuộc sẽ ngày đêm hộ vệ họ.
- Tất cả long vương sẽ làm mưa đúng thời và gia tăng tinh khí cho họ.
- Tất cả chư thiên, bao gồm chư thiên ở trời Tam Thập Tam, sẽ bay xuống để cúng dường ở chỗ tháp vào mỗi ngày ba thời.
- Tất cả tiên nhân sẽ tụ tập ba thời mỗi ngày để nhiễu quanh tháp, ca vịnh, đảnh lễ, cảm tạ, và chiêm ngưỡng.
- Năng Thiên Đế cùng với các thiên nữ sẽ bay xuống cúng dường ở chỗ tháp ba thời ban ngày và ba thời ban đêm.

Nơi đó liền được tất cả Như Lai hộ niệm và gia trì. Do trong tháp có Kinh này nên mới có những việc như vậy.

Nếu ai dùng đất, đá, gỗ, vàng, bạc, đồng, hoặc chì để xây tháp, rồi biên chép thần chú này và an trí vào bên trong, khi mới vừa an trí xong, tháp đó sẽ trở thành tháp bảy báu. Bậc thềm ở trên và dưới, lộ bàn, lọng che, chuông gió, và luân đường sẽ làm toàn bằng bảy báu. Bốn mặt của tháp lại có hình tượng Như Lai. Do vì có Pháp yếu nên tất cả Như Lai sẽ kiên trụ hộ trì ngày đêm mà chẳng rời khỏi. Do uy lực của thần chú, tháp bảy báu có diệu bảo tạng của toàn thân xá-lợi, sẽ vọt cao đến giữa Cung trời Sắc Cứu Cánh; tháp đứng sừng sững. Hết thảy chư thiên ngày đêm sẽ chiêm ngưỡng, thủ hộ, và cúng dường."

❖

Ngài Kim Cang Thủ bạch rằng:

"Bạch Thế Tôn! Vì nhân duyên gì mà Pháp này có công đức thù thắng như thế?"

Đức Phật bảo:

"Phải biết đây là do sức uy thần của Bảo Khiếp Ấn Thần Chú này."

Ngài Kim Cang Thủ thưa rằng:

"Kính mong Như Lai thương xót chúng con mà tuyên thuyết thần chú này."

Đức Phật bảo:

"Hãy lắng nghe, tư duy, và chớ lãng quên! Phân thân uy quang của tất cả Như Lai ở hiện tại cùng vị lai và toàn thân xá-lợi của chư Phật thuở quá khứ đều tại Bảo Khiếp Ấn Thần Chú. Ba Thân của chư Như Lai này cũng ở tại trong này."

❖

Lúc bấy giờ Thế Tôn liền nói chú rằng:

|| namas tryadhvikānāṁ sarva tathāgatānāṁ

|

| oṁ bhuvi-bhavana-vare

|

| vacana-vacati suru suru dhara dhara

|

| sarva tathāgata dhātu dhare

|

| padmaṁ bhavati jaya vare mudre

|

| smara tathāgata dharma-cakra pravartana vajre bodhimaṇḍālaṁkārālaṁkṛte

|

| sarva tathāgatādhiṣṭhite

|

| bodhaya bodhaya bodhi bodhi

|

| budhya budhya saṁbodhani saṁbodhaya

|

| cala cala calantu

|

| sarvāvaraṇāni sarva pāpa vigate

|

| huru huru sarva śoka vigate

|

| sarva tathāgata hṛdaya vajriṇi

|

| saṁbhāra saṁbhāra

|

| sarva tathāgata guhya dhāraṇī-mudre
|
| bhūte subhūte
|
| sarva tathāgatādhiṣṭhita dhātu garbhe svāhā
|
| samayādhiṣṭhite svāhā
|
| sarva tathāgata hṛdaya dhātu mudre svāhā
|
| supratiṣṭhita stūpe tathāgatādhiṣṭhite huru huru hūṁ hūṁ svāhā
|
| oṁ sarva tathāgatoṣṇīṣa dhātu mudrāṇi
|
| sarva tathāgata sadhātu vibhūṣitādhiṣṭhite hūṁ hūṁ svāhā ||
❖
|| nam mác, tri a đờ vi ca nâm, sa qua, ta tha ga ta nâm
|
| ôm, bu vi - ba qua na - va re
|
| va cha na - va cha ti, su ru, su ru, đa ra, đa ra
|
| sa qua, ta tha ga ta, đa tu, đa re
|
| bách mâm, ba qua ti, cha da, va re, mu đờ re
|
| sờ ma ra, ta tha ga ta, đa ma - chất cờ ra, bờ ra qua ta

na, va chờ re, bô đi man đa lâm ca ra lâm cờ ri te
|
| sa qua, ta tha ga ta a đi sờ thi te
|
| bô đa da, bô đa da, bô đi, bô đi
|
| bu đi a, bu đi a, sâm bô đa ni, sâm bô đa da
|
| cha la, cha la, cha lan tu
|
| sa qua va ra na ni, sa qua, ba ba, vi ga te
|
| hu ru, hu ru, sa qua, sô ca, vi ga te
|
| sa qua, ta tha ga ta, hê ri đa da, va chờ ri ni
|
| sâm ba ra, sâm ba ra
|
| sa qua, ta tha ga ta, gu hy a, đa ra ni - mu đờ re
|
| bu te, su bu te
|
| sa qua, ta tha ga ta a đi sờ thi ta, đa tu, ga be, sờ qua ha
|
| sa ma da a đi sờ thi te, sờ qua ha
|
| sa qua, ta tha ga ta, hê ri đa da, đa tu, mu đờ re, sờ qua ha

|
| su bờ ra ti sờ thi ta, sờ tu be, ta tha ga ta a đi sờ thi te, hu ru, hu ru, hùm, hùm, sờ qua ha
|
| ôm, sa qua, ta tha ga tô sờ ni sa, đa tu, mu đờ ra ni
|
| sa qua, ta tha ga ta, sa đa tu, vi bu si ta a đi sờ thi te, hùm, hùm, sờ qua ha ||

Khi Đức Phật nói thần chú này xong, chư Phật Như Lai ở trong đồn đất vang ra tiếng ngợi khen rằng:

"Lành thay, lành thay, Năng Nhân Thế Tôn! Ngài đã có thể hiện ra ở trong đời ác trược, vì muốn làm lợi ích cho những chúng sanh không nơi nương tựa, không chỗ cậy trông mà diễn nói Pháp thâm sâu, và khiến Pháp yếu như vậy trụ lâu dài ở thế gian để mang đến ích lợi rộng lớn và an ổn vui sướng."

❖

Lúc ấy Phật bảo ngài Kim Cang Thủ:

"Lắng nghe, lắng nghe! Pháp yếu như vậy có thần lực vô cùng, lợi ích vô biên. Nó ví như ở trên tràng phan có như ý châu, luôn mưa xuống trân bảo và mãn nguyện hết thảy điều mong ước.

Ta bây giờ sẽ lược giảng một phần vạn của những sự lợi ích đó. Ông hãy ghi nhớ và thọ trì để làm lợi ích cho tất cả.

Sau khi chết, nếu có kẻ ác nào bị đọa địa ngục để chịu khổ không gián đoạn mà chẳng có kỳ hạn ra khỏi, như có con cháu nào của họ xưng tên của vong linh và tụng thần chú ở trên, thì khi vừa xong bảy lần, đồng nung sắt nóng sẽ hốt nhiên biến thành ao nước tám công đức, hoa sen nâng đỡ dưới chân, và lọng báu che trên đầu của tội nhân. Khi ấy, cửa địa ngục tan vỡ và Phật Đạo rộng mở. Rồi hoa sen đó sẽ chở họ bay đến Thế giới Cực Lạc. Họ sẽ tự mình chứng biết toàn bộ trí tuệ, có biện tài không cùng tận; và chỉ còn một lần tái sinh nữa thì sẽ thành tựu Phật địa.

Lại nữa, như có chúng sanh nào do tội báo thâm trọng nên phải chịu hàng trăm chứng bệnh vào thân, thống khổ bức tâm, nhưng nếu họ tụng thần chú này 21 lần thì trăm bệnh muôn sầu sẽ đồng thời tiêu diệt, thọ mạng diên trường, phước đức vô tận.

Giả sử lại có người do nghiệp tham lam bỏn xẻn nên phải sanh ra trong gia đình bần tiện, quần áo chẳng đủ che thân, miếng ăn chẳng đủ lót bụng, gầy gò héo hon, ai trông thấy đều khinh bỉ. Nhưng nếu người này sanh tâm xấu hổ và hổ thẹn, họ vào rừng hái hoa dại, nghiền gỗ mục làm hương bột, rồi đi đến trước tháp mà lễ bái

cúng dường, nhiễu bên phải bảy vòng, và rơi lệ sám hối lỗi lầm, thì do bởi thần lực của chú cùng uy đức của tháp nên quả báo bần cùng của họ sẽ liền tiêu diệt. Phú quý hốt nhiên chợt đến, bảy báu rơi xuống như mưa, và họ sẽ chẳng thiếu hụt thứ gì. Ở lúc đó, họ cần phải kính trọng Phật Pháp và bố thí cho kẻ nghèo túng. Giả như họ keo kiệt bủn xỉn thì tài bảo liền hốt nhiên biến mất.

Giả sử lại có người vì muốn gieo trồng căn lành, họ lấy bùn hoặc gạch mà xây tháp tùy theo khả năng. Tháp đó có thể chỉ lớn như trái xoài và cao bốn lóng tay. Sau đó, họ biên chép thần chú, an trí vào bên trong tháp, rồi cầm hương hoa để cúng dường và lễ bái. Do bởi uy lực của thần chú này cùng với tín tâm của họ, ở trong tháp nhỏ sẽ tự nhiên tỏa ra mây hương lớn. Mùi hương và ánh sáng của đám mây trùm khắp Pháp Giới, thoang thoảng thơm ngát, và rộng làm Phật sự. Công đức mà họ sẽ có được thì cũng như đã nói ở trên. Nói tóm lại, không nguyện gì mà chẳng toại.

❖

Vào thời Mạt Pháp, trong bốn chúng đệ tử, hoặc thiện nam tín nữ nào, nếu có ai vì Đạo vô thượng mà tận lực tạo tháp và an trí thần chú, thì công đức có được sẽ chẳng thể nào nói hết.

Nếu có người đến nơi tháp để cầu phước, họ mang theo một nén hương hay một cành hoa để cúng dường, lễ bái, và đi vòng bên phải, thì do bởi công đức ấy:

- Quan vị vinh hiển, không cầu tự đến.
- Phú quý trường thọ, không mong tự tăng.
- Oan gia giặc cướp, không đánh tự bại.
- Oán niệm bùa chú, không diệt tự lui.
- Dịch bệnh tà khí, không trừ tự lánh.
- Chồng hiền vợ thảo, không cầu tự được.
- Trai hiền gái xinh, không mong tự sanh.
- Tất cả sở nguyện, tùy ý mãn túc.

Nếu có quạ, diều hâu, chim sẻ, chim kiêu, tu hú, bồ câu, cú mèo, chó sói, dã can, ruồi, muỗi, kiến, hay những loài trùng khác, mà chỉ tạm đến dưới bóng của tháp hoặc giẫm lên cỏ nơi đó, thì nghiệp chướng liền được tồi phá và chúng sẽ nhận biết vô minh. Chúng sẽ hốt nhiên vào nhà của Phật và tùy ý tiếp lãnh Pháp tài. Huống nữa là có người nào thấy tháp, nghe tiếng chuông, nghe tên danh, hay ở dưới bóng của tháp, thì tội chướng của họ thảy diệt trừ, ước mong như ý, hiện đời an ổn, và khi chết sẽ sanh về Thế giới Cực Lạc.

Nếu có người tùy theo khả năng mà lấy cục bùn lấp vào chỗ gạch vỡ, hoặc cầm một hòn đá nhỏ kê vào chỗ tháp đang bị nghiêng, do bởi công đức này, họ sẽ được tăng phước diên thọ. Sau khi mạng chung, người ấy sẽ sanh làm vua Chuyển Luân.

❖

Sau khi Ta diệt độ, nếu có ai trong bốn chúng đệ tử mà muốn cứu vớt chúng sanh ở cõi giới khổ đau, thì họ nên ở trước tháp này mà cúng dường hương hoa, chí tâm phát nguyện, và tụng niệm thần chú. Khi ấy, mỗi từ mỗi

câu của thần chú sẽ phóng đại quang minh, chiếu đến chúng sanh ở ba đường ác, và diệt trừ hết mọi thống khổ. Khi chúng sanh đã thoát khỏi ách khổ, hạt giống Phật sẽ nảy mầm; họ sẽ tùy ý vãng sanh về tịnh độ ở mười phương.

Nếu có người ở trên đỉnh núi cao mà chí tâm tụng chú này, thì tất cả chúng sanh ở trong tầm mắt của họ--gồm những loài có lông, vẩy, hoặc mai--cư trú gần hay xa, ở trong thung lũng, núi rừng, dòng suối, sông hồ, hay biển khơi, thì nghiệp chướng của chúng liền được tồi phá. Chúng sẽ nhận biết vô minh, hiển hiện bổn hữu của ba loại Phật tánh, và cứu cánh sẽ vào trong an lạc của Đại Tịch Diệt.

Nếu có ai đi cùng trên con đường của người tụng chú kia, như họ được làn gió thổi qua áo, hoặc giẫm lên dấu chân, hoặc chỉ thấy mặt, hoặc chỉ trò chuyện vài câu với người tụng chú kia, thì trọng tội của những người như vậy đều sẽ diệt trừ và thân ngữ ý nghiệp thành tựu viên mãn."

❖

Lúc bấy giờ Phật bảo ngài Kim Cang Thủ:

"Ta nay phó chúc thần chú bí mật và Kinh điển này cho các ông. Hãy tôn trọng, hộ trì và lưu truyền ở thế gian. Hãy truyền thọ cho chúng sanh và chớ để đoạn tuyệt."

Ngài Kim Cang Thủ thưa rằng:

"Con nay rất vinh hạnh được Thế Tôn phó chúc. Vì muốn báo đáp ân đức thâm trọng của Thế Tôn, chúng con ngày đêm sẽ cố gắng hộ trì, tuyên dương, và lưu truyền khắp thế gian.

Nếu có chúng sanh nào biên chép, thọ trì, và luôn mãi ghi nhớ, thì chúng con sẽ sai Năng Thiên Đế, Phạm Vương, Bốn Vị Thiên Vương, cùng thiên long bát bộ mà ngày đêm hộ vệ cho họ và chẳng khi nào tạm rời xa."

Đức Phật bảo:

"Lành thay, Kim Cang Thủ! Ông vì muốn hết thảy chúng sanh ở trong đời vị lai được sự lợi ích to lớn nên mới hộ trì Pháp này."

❖

Sau khi Thế Tôn đã tuyên thuyết Bảo Khiếp Ấn Thần Chú này và rộng làm Phật sự xong, Ngài đến nhà của Phạm Chí tiếp thọ cúng dường, hầu khiến cho trời người được phước lợi lớn. Sau đó, Ngài trở về bổn xứ.

Lúc bấy giờ các đại chúng, gồm có: Bhikṣu [bíc su], Bhikṣuṇī [bíc su ni], Thanh Tín Nam, Thanh Tín Nữ, trời, rồng và toàn thể đại chúng, tất cả đều sanh tâm đại hoan hỷ và tín thọ phụng hành.

Phật Thuyết Kinh A Di Đà

Tôi nghe như thế này: Một thuở nọ, đức Phật ở vườn Kỳ Thọ Cấp Cô Độc, gần thành Xá-vệ, cùng với các vị đại tỳ-kheo tăng, tất cả là một ngàn hai trăm năm mươi vị, đều là bậc đại A-la-hán mà ai ai cũng biết, như: Trưởng lão Xá-lợi-phất, Đại Mục-kiền-liên, Đại Ca-diếp, Đại Ca-chiên-diên, Đại Câu-hy-la, Ly-bà-đa, Châu-ly-bàn-đà-già, Nan-đà, A-nan-đà, La-hầu-la, Kiều-phạm-ba-đề, Tân-đầu-lô-phả-la-đọa, Ca-lưu-đà-di, Đại Kiếp-tân-na, Bạc-câu-la, A-nậu-lâu-đà... các vị đệ tử lớn như thế.

Lại có các vị đại Bồ Tát như: Pháp Vương Tử Văn-thù-sư-lỵ, Bồ Tát A-dật-đa, Bồ Tát Càn-đà-ha-đề, Bồ Tát Thường Tinh Tấn... các vị đại Bồ Tát như thế, cùng với vua cõi trời là Đế-thích và vô số chư thiên, đại chúng cùng quy tụ.

Lúc ấy, Phật bảo Trưởng lão Xá-lợi-phất rằng: "Về phương tây, cách đây mười vạn ức cõi Phật, có một thế giới tên là Cực Lạc. Ở cõi ấy có đức Phật hiệu A-di-đà hiện nay đang thuyết pháp.

"Xá-lợi-phất! Tại sao cõi ấy gọi là Cực Lạc? Nơi ấy chúng sanh không có những sự khổ não, chỉ hưởng các điều vui sướng, nên gọi là Cực Lạc.

"Lại nữa, Xá-lợi-phất! Nơi cõi Cực Lạc, đền đài có bảy lớp lan can, bảy lớp lưới bao phủ và bảy hàng cây, thảy đều có bốn món báu vây quanh. Cho nên cõi ấy gọi là Cực Lạc.

“Lại nữa, Xá-lợi-phất! Nơi cõi Cực Lạc có ao xây bằng bảy món báu, trong chứa nước có tám công đức. Đáy ao toàn bằng cát vàng, bốn phía có những bậc thang bằng vàng, bạc, lưu ly, pha lê hợp lại. Bên trên có những lầu, gác cũng dùng vàng, bạc, lưu ly, pha lê, xa cừ, xích châu, mã não trang hồng. Trong ao có hoa sen lớn như bánh xe. Hoa xanh tỏa ánh sáng xanh, hoa vàng tỏa ánh sáng vàng, hoa đỏ tỏa ánh sáng đỏ, hoa trắng tỏa ánh sáng trắng.

“Xá-lợi-phất! Nơi cõi Cực Lạc có đầy đủ công đức trang nghiêm như thế.

“Lại nữa, Xá-lợi-phất! Cõi Phật ấy thường trỗi nhạc trời. Mặt đất toàn bằng vàng ròng. Ngày đêm sáu thời từ trên trời mưa xuống hoa mạn-đà-la. Chúng sanh cõi ấy vào sáng sớm thường trải áo hứng lấy hoa quý, mang đi cúng dường mười vạn đức Phật ở các phương khác. Đến giờ ăn trong ngày liền trở về dùng cơm rồi đi kinh hành.

“Xá-lợi-phất! Nơi cõi Cực Lạc có đầy đủ những công đức trang nghiêm như thế.

“Lại nữa, Xá-lợi-phất! Cõi ấy thường có nhiều loài chim xinh đẹp đủ các màu sắc, như bạch hạc, khổng tước, anh võ, xá-lợi, ca-lăng-tần-già, cộng mạng... Ngày đêm sáu thời, những loài chim ấy hòa tiếng kêu thanh nhã. Tiếng chim ấy lại thuyết giảng về Năm căn, Năm lực, Bảy phần Bồ-đề, Tám phần Thánh đạo. Chúng sanh ở cõi ấy nghe rồi đều nhớ nghĩ đến Phật, Pháp, Tăng.

“Xá-lợi-phất! Ông chớ tưởng rằng những loài chim ấy là do tội báo sanh ra. Vì sao vậy? Cõi Phật ấy không có ba

đường ác.

“Xá-lợi-phất! Cõi Phật ấy, đến tên gọi ba đường ác còn không có, huống chi là có thật? Các loài chim ấy đều là do đức Phật A-di-đà vì muốn cho tiếng thuyết pháp được truyền ra khắp nơi nên mới biến hóa tạo thành.

“Xá-lợi-phất! Nơi cõi Phật ấy, gió nhẹ lay động những hàng cây báu và lưới báu, vang lên tiếng êm dịu vô cùng, như trăm ngàn tiếng nhạc cùng hòa nhau trỗi lên. Ai nghe được tiếng ấy tự nhiên sanh lòng tưởng niệm đến Phật, Pháp, Tăng.

“Xá-lợi-phất! Nơi cõi Cực Lạc có đầy đủ công đức trang nghiêm như thế.

“Này Xá-lợi-phất! Ý ông nghĩ sao? Tại sao đức Phật ấy có hiệu là A-di-đà?

“Xá-lợi-phất! Hào quang của đức Phật ấy chiếu sáng vô cùng, soi khắp các cõi nước mười phương, không hề ngăn ngại. Vì thế nên có hiệu là A-di-đà.

“Lại nữa, Xá-lợi-phất! Đời sống của đức Phật và nhân dân cõi ấy kéo dài vô số a-tăng-kỳ kiếp nên gọi là A-di-đà.

“Xá-lợi-phất! Đức A-di-đà thành Phật đến nay đã được mười kiếp.

“Lại nữa, Xá-lợi-phất! Đức Phật ấy có vô số các vị đệ tử Thanh văn, thảy đều là bậc A-la-hán, không thể tính đếm mà biết được số lượng. Các vị Bồ Tát cũng nhiều như vậy.

“Xá-lợi-phất! Cõi nước Phật ấy có đầy đủ những công đức trang nghiêm như thế.

“Lại nữa, Xá-lợi-phất! Chúng sanh được sanh về cõi Cực Lạc đều là những bậc không còn thối chuyển, trong đó có nhiều vị chỉ còn một lần sanh nữa là sẽ thành Phật. Số ấy rất nhiều, không thể lấy sự tính đếm mà biết được, chỉ có thể gọi chung là vô số.

“Xá-lợi-phất! Chúng sanh nghe biết rồi, nên phát nguyện sanh về cõi ấy. Tại sao vậy? Để được chung sống với các bậc hiền thiện cao thượng.

“Xá-lợi-phất! Người có ít nhân duyên phước đức căn lành không thể sanh về cõi ấy.

“Xá-lợi-phất! Như những kẻ nam, người nữ có lòng lành, nghe giảng nói về Phật A-di-đà, bèn chuyên tâm niệm danh hiệu ngài, hoặc một ngày, hoặc hai ngày, hoặc ba ngày, hoặc bốn ngày, hoặc năm ngày, hoặc sáu ngày, hoặc bảy ngày, nhất tâm không tán loạn. Người ấy khi lâm chung liền thấy đức Phật A-di-đà cùng các vị thánh chúng hiện ra trước mắt. Khi mạng chung tâm không điên đảo, liền được sanh về cõi Cực Lạc của đức Phật A-di-đà.

“Xá-lợi-phất! Ta thấy sự lợi ích đó, nên mới giảng nói như vậy. Nếu có chúng sanh nào được nghe, nên phát nguyện sanh về cõi ấy.

“Xá-lợi-phất! Cũng như ta nay xưng tán lợi ích công đức không thể nghĩ bàn của Phật A-di-đà, phương đông

lại có chư Phật như: Phật A-súc-bệ, Phật Tu-di Tướng, Phật Đại Tu-di, Phật Tu-di Quang, Phật Diệu Âm..., vô số chư Phật như vậy, mỗi vị đều từ cõi nước của mình, hiện tướng lưỡi rộng dài bao trùm ba ngàn đại thiên thế giới, nói ra lời chân thật này: Hết thảy chúng sanh nên tin vào lời xưng tán công đức chẳng thể nghĩ bàn của kinh mà tất cả chư Phật đều hộ niệm.

"Xá-lợi-phất! Các thế giới về phương nam có chư Phật như: Phật Nhật Nguyệt Đăng, Phật Danh Văn Quang, Phật Đại Diệm Kiên, Phật Tu-di Đăng, Phật Vô Lượng Tinh Tấn..., vô số chư Phật như vậy, mỗi vị đều từ cõi nước của mình, hiện tướng lưỡi rộng dài bao trùm ba ngàn đại thiên thế giới, nói ra lời chân thật này: Hết thảy chúng sanh nên tin vào lời xưng tán công đức chẳng thể nghĩ bàn của kinh mà tất cả chư Phật đều hộ niệm.

"Xá-lợi-phất! Các thế giới về phương tây có chư Phật như: Phật Vô Lượng Thọ, Phật Vô Lượng Tướng, Phật Vô Lượng Tràng, Phật Đại Quang, Phật Đại Minh, Phật Bảo Tướng, Phật Tịnh Quang..., vô số chư Phật như vậy, mỗi vị đều từ cõi nước của mình, hiện tướng lưỡi rộng dài bao trùm ba ngàn đại thiên thế giới, nói ra lời chân thật này: Hết thảy chúng sanh nên tin vào lời xưng tán công đức chẳng thể nghĩ bàn của kinh mà tất cả chư Phật đều hộ niệm.

"Xá-lợi-phất! Các thế giới về phương bắc có chư Phật như: Phật Diệm Kiên, Phật Tối Thắng Âm, Phật Nan Trở, Phật Nhật Sanh, Phật Võng Minh..., vô số chư Phật như vậy, mỗi vị đều từ cõi nước của mình, hiện tướng lưỡi rộng dài bao trùm ba ngàn đại thiên thế giới, nói ra lời chân thật này: Hết thảy chúng sanh nên tin vào lời xưng tán công đức chẳng thể nghĩ bàn của kinh mà tất

cả chư Phật đều hộ niệm.

“Xá-lợi-phất! Các thế giới về phương dưới có chư Phật như: Phật Sư Tử, Phật Danh Văn, Phật Danh Quang, Phật Đạt-ma, Phật Pháp Tràng, Phật Trì Pháp..., vô số chư Phật như vậy, mỗi vị đều từ cõi nước của mình, hiện tướng lưỡi rộng dài bao trùm ba ngàn đại thiên thế giới, nói ra lời chân thật này: Hết thảy chúng sanh nên tin vào lời xưng tán công đức chẳng thể nghĩ bàn của kinh mà tất cả chư Phật đều hộ niệm.

“Xá-lợi-phất! Các thế giới về phương trên có chư Phật như: Phật Phạm Âm, Phật Tú Vương, Phật Hương Thượng, Phật Hương Quang, Phật Đại Diệm Kiên, Phật Tạp Sắc Bảo Hoa Nghiêm Thân, Phật Ta-la Thọ Vương, Phật Bảo Hoa Đức, Phật Kiến Nhất Thiết Nghĩa, Phật Như Tu-di Sơn..., vô số chư Phật như vậy, mỗi vị đều từ cõi nước của mình, hiện tướng lưỡi rộng dài bao trùm ba ngàn đại thiên thế giới, nói ra lời chân thật này: Hết thảy chúng sanh nên tin vào lời xưng tán công đức chẳng thể nghĩ bàn của kinh mà tất cả chư Phật đều hộ niệm.

“Xá-lợi-phất! Ý ông nghĩ sao? Vì sao kinh này được gọi là: Tất cả chư Phật đều hộ niệm?

“Xá-lợi-phất! Nếu những kẻ nam, người nữ có lòng lành, nghe được kinh này mà thọ trì, cũng như nghe danh hiệu chư Phật, thì những kẻ nam, người nữ có lòng lành ấy liền được tất cả chư Phật hộ niệm, thảy đều được địa vị không còn thối chuyển đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

“Xá-lợi-phất! Vì vậy mọi người nên tin theo lời ta và

chư Phật đã nói.

“Xá-lợi-phất! Như có người nào trước đã phát nguyện, hoặc nay mới phát nguyện, hoặc sau này sẽ phát nguyện sanh về cõi Phật A-di-đà, thì những người ấy đều được địa vị không còn thối chuyển đối với quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Những người ấy hoặc đã được sanh, hoặc nay được sanh, hoặc sau này sẽ được sanh về cõi ấy.

“Xá-lợi-phất! Vậy nên những kẻ nam, người nữ có lòng lành, nếu có đức tin, nên phát nguyện sanh về cõi ấy.

“Xá-lợi-phất! Như nay ta xưng tán công đức không thể nghĩ bàn của chư Phật. Tất cả chư Phật cũng đều xưng tán công đức không thể nghĩ bàn của ta, nói ra lời này: Phật Thích-ca Mâu-ni làm được việc rất khó khăn ít có. Từ trong cõi Ta-bà là cõi ác có năm thứ uế trược như: kiếp trược, kiến trược, phiền não trược, chúng sanh trược, mạng trược, mà thành đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, vì chúng sanh mà thuyết dạy pháp môn khó tin nhận nhất trong thế gian này.

“Xá-lợi-phất! Nên biết rằng, ta ở trong cõi đời xấu ác có năm thứ uế trược, làm nên việc khó khăn, đạt được quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, vì tất cả thế gian thuyết dạy pháp môn khó tin nhận này, thật là một điều rất khó lắm thay!”

Phật thuyết kinh này xong, Xá-lợi-phất cùng với chư tỳ-kheo, hết thảy thế gian, trời, người,... nghe Phật thuyết dạy đều vui mừng tin nhận, lễ bái lui về.

12 Lời Đại Nguyện Của Đức Phật Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai

(Ghi Chú: Kinh Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai Bổn Nguyện Công Đức)

Tôi nghe như vầy:

Một thuở nọ, Đức Phật chu du các nước để giáo hóa chúng sanh. Ngài đến thành Quảng Nghiêm và dừng nghỉ dưới một gốc cây ở trong vườn Nhạc Âm. Cùng hội họp với Đức Phật, gồm có 8.000 vị đại Bhikṣu [bíc su] và 36.000 chư đại Bồ-tát. Ngoài ra còn có quốc vương, đại thần, Phạm Chí, cư sĩ, thiên long bát bộ, người và phi nhân; vô lượng đại chúng cung kính vây quanh và Ngài thuyết Pháp cho họ.

❖

Lúc bấy giờ Diệu Cát Tường Pháp Vương Tử nương uy thần của Phật, từ chỗ ngồi đứng dậy, vén áo lộ hở vai, gối phải quỳ sát đất, hướng về Thế Tôn, cúi mình chắp tay và thưa rằng:

"Thưa Thế Tôn! Kính mong Như Lai hãy diễn nói về các danh hiệu của chư Phật, cùng những bổn nguyện rộng lớn và công đức thù thắng; các Pháp như vậy để khiến người nghe nghiệp chướng tiêu trừ, và cũng là vì muốn cho các hữu tình trong thời Tượng Pháp được lợi ích an vui."

Lúc bấy giờ Thế Tôn ngợi khen Đồng tử Diệu Cát Tường:

"Lành thay, lành thay, Diệu Cát Tường! Ông vì lòng đại bi mà thỉnh cầu Ta nói về danh hiệu cùng những bổn nguyện công đức của chư Phật, là bởi ông muốn dứt trừ nghiệp chướng ràng buộc của chúng sanh và làm lợi ích an vui cho các hữu tình trong thời Tượng Pháp. Ông nay hãy lắng nghe và khéo tư duy. Ta sẽ thuyết giảng cho ông."

Ngài Diệu Cát Tường thưa rằng:

"Kính mong Thế Tôn thuyết giảng. Chúng con vui thích muốn nghe."

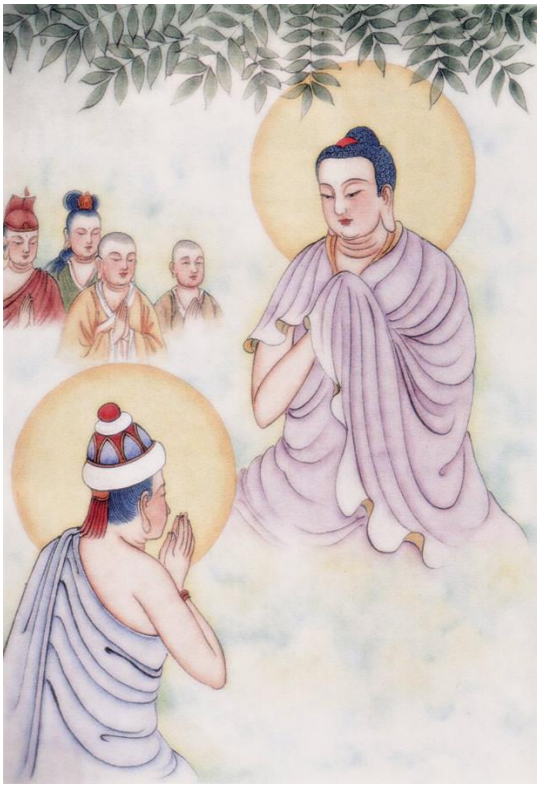

❖

Phật bảo ngài Diệu Cát Tường:

"Từ đây về hướng đông, vượt qua mười Hằng Hà sa cõi Phật, có một thế giới tên là Tịnh Lưu Ly. Trong cõi nước ấy có Đức Phật, hiệu là Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự

Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn.

Này Diệu Cát Tường! Khi Thế Tôn Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai tu kia hành Đạo Bồ-tát vào thuở quá khứ, Ngài đã phát 12 đại nguyện để khiến cho điều cầu mong của các hữu tình đều được như ý.

Đại nguyện thứ nhất:

'Nguyện con khi đắc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác ở vào đời vị lai, thân tự nhiên có ánh sáng rực rỡ, chiếu soi đến vô lượng vô biên vô số thế giới; thân sẽ trang nghiêm với 32 tướng hảo, 80 vẻ đẹp của bậc đại trượng phu, và cũng khiến cho hết thảy hữu tình đều đồng như con không khác.'

Đại nguyện thứ nhì:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, thân sẽ như ngọc lưu ly, trong ngoài lung linh xuyên suốt, thanh tịnh không cấu dơ, ánh quang minh rộng lớn, công đức cao sâu, thân tự tại an trụ, có lưới giăng chói rực trang nghiêm và sáng hơn mặt trời mặt trăng; còn chúng sanh

ở chốn tối tăm thì được hào quang tỏa soi, tâm trí liền khai mở và tùy ý vui làm các việc hằng mong.'

Đại nguyện thứ ba:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, con sẽ dùng vô lượng vô biên trí tuệ và phương tiện để khiến cho các hữu tình đều có được các đồ vật, dùng không bao giờ hết và quyết chẳng để chúng sanh bị thiếu thốn.'

Đại nguyện thứ tư:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, nếu có chúng sanh nào tu theo tà đạo, thì con đều làm cho họ an trụ trong Phật Đạo; nếu có ai tu hạnh Thanh Văn hay Độc Giác Thừa, con đều sẽ dùng Pháp Đại Thừa mà an lập cho họ.'

Đại nguyện thứ năm:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, nếu có vô lượng vô biên chúng sanh nào ở trong giáo Pháp của con mà tu tịnh hạnh, con sẽ khiến cho hết thảy đều giữ được giới thể chẳng bị khiếm khuyết và trọn đủ giới Tam Tụ; giả như bị hủy phạm, thì khi nghe danh hiệu con, liền được thanh tịnh trở lại và sẽ không đọa đường ác.'

Đại nguyện thứ sáu:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, nếu có các hữu tình nào thân hình thấp kém, các căn không hoàn chỉnh, xấu xí ngu si, mù điếc câm ngọng, chân tay co quắp, tê liệt gù lưng, ghẻ hủi điên cuồng, hoặc chịu đủ mọi bệnh khổ, khi nghe danh hiệu con, tất cả đều được đoan chánh, trí tuệ sáng suốt, các căn hoàn chỉnh, và không mắc những chứng bệnh khổ.'

Đại nguyện thứ bảy:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, nếu có các hữu tình nào gặp nhiều bệnh bức bách, không người

cứu, không chỗ nương, không thầy thuốc, không thang dược, không thân quyến, không gia đình, hoặc nghèo nàn lắm khổ, khi nghe danh hiệu con chừng thoáng qua tai, thì những chứng bệnh ấy đều được tiêu trừ, thân tâm an lạc, gia quyến đầy đủ, tiền của dồi dào, và cho đến chứng đắc Đạo vô thượng.'

Đại nguyện thứ tám:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, nếu có người nữ nào chịu hàng trăm điều xấu nơi thân nữ, khiến họ buồn bực khổ sở, sanh lòng chán ghét vô cùng và nguyện xả bỏ thân nữ, khi nghe danh hiệu con, tất cả đều được chuyển nữ thành nam, đầy đủ tướng trượng phu, và cho đến chứng đắc Đạo vô thượng.'

Đại nguyện thứ chín:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, con sẽ khiến cho các hữu tình thoát khỏi vòng lưới ma và thoát khỏi tất cả những sự trói buộc của ngoại đạo; nếu như bị đọa lạc nơi ác kiến sâu dày như rừng rậm, thì đều được con tiếp dẫn và nhiếp thọ vào chánh kiến, rồi họ lần lần tu tập hạnh Bồ-tát và mau chứng Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác.'

Đại nguyện thứ mười:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, nếu có các hữu tình nào mắc phải luật vua, bị xiềng xích đánh đập, giam cầm trong lao ngục, hoặc sắp hành hình, cùng vô lượng tai nạn và các sự lăng nhục khác, khiến họ đau đớn lo âu, bức bách thảm thiết, thân tâm chịu khổ, nếu nghe danh hiệu con, thì do phước đức và sức uy thần của con nên thảy đều giải thoát tất cả những sầu khổ ấy.'

Đại nguyện thứ mười một:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, nếu có các hữu tình nào bị đói khát khổ bức, chỉ vì kiếm miếng ăn mà gây tạo bao nghiệp ác, khi nghe được danh hiệu con và chuyên niệm thọ trì, trước tiên con sẽ dùng thức ăn nước uống ngon lạ để thân họ no đủ, rồi sau đó mới dùng Pháp vị mà kiến lập niềm an lạc cứu cánh.'

Đại nguyện thứ mười hai:

'Nguyện con vào đời vị lai khi đắc quả Bồ Đề, nếu có các hữu tình nào nghèo túng, không có quần áo, ngày đêm bị ruồi muỗi cùng thời tiết nóng lạnh làm cho khổ não bức bách, nếu nghe danh hiệu con và chuyên niệm thọ trì, họ sẽ liền được muôn loại quần áo tuyệt đẹp như mong muốn; lại cũng có đầy đủ tất cả châu báu trang nghiêm, tràng hoa hương xoa, âm nhạc ca múa; các sở thích đều tùy tâm mãn nguyện.'

Này Diệu Cát Tường! Đây là 12 lời nguyện vi diệu tối

thượng của Thế Tôn Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Đẳng Chánh Giác, đã phát ra khi tu hành Đạo Bồ-tát.

Lại nữa, Diệu Cát Tường! Nếu Ta dùng một kiếp hay hơn một kiếp để nói về đại nguyện đã phát ra khi tu hành Đạo Bồ-tát của Thế Tôn Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai này, cùng công đức trang nghiêm ở cõi Phật đó, thì cũng chẳng thể hết.

❖

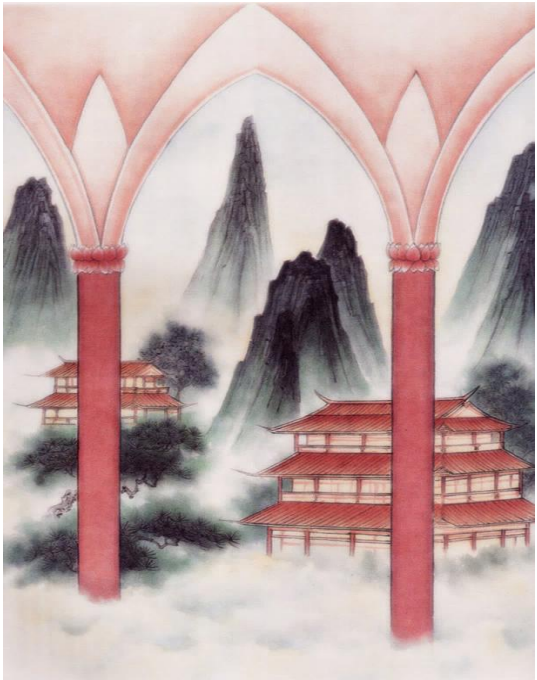

Ở cõi Phật ấy thảy đều thanh tịnh; không có người nữ, cũng không có đường ác và những tiếng khổ. Đất làm

bằng lưu ly và có những sợi dây vàng được giăng trên đường lộ. Có thành trì cổng đài, cung điện lầu các, mái hiên cửa sổ và lưới giăng. Hết thảy đều do bảy báu tạo thành. Công đức trang nghiêm cũng giống như Thế giới Cực Lạc ở phương tây--không chút sai khác.

Trong cõi nước ấy có hai vị đại Bồ-tát. Vị thứ nhất tên là Nhật Quang Biến Chiếu. Vị thứ nhì tên là Nguyệt Quang Biến Chiếu. Các ngài là những thượng thủ của vô lượng vô số Bồ-tát ở nơi đó. Họ kế đến sẽ làm Phật và có thể thọ trì Chánh Pháp bảo tạng của Thế Tôn Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai.

Vì thế, Diệu Cát Tường! Các thiện nam tử hoặc thiện nữ nhân nào với tín tâm thanh tịnh, thì nên phát nguyện sanh về thế giới của đức Phật Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai."

Phật Thuyết Kinh Công Đức Có Được Do Thọ Trì Bảy Danh Hiệu của Chư Phật

Tôi nghe như vầy:

Một thuở nọ, Đức Phật ở tại vườn Cấp Cô Độc, trong Rừng cây Chiến Thắng gần thành Phong Đức, cùng với vô lượng vô số các vị Thanh Văn, chư đại Bồ-tát, hàng trời, người, phi thiên, và những loài hữu tình khác. Tất cả đại chúng vây quanh Thế Tôn.

❖

Lúc bấy giờ Thế Tôn bảo ngài Thu Lộ Tử:

"Ta nay khởi lòng thương xót đối với tất cả hữu tình mà sẽ lược nói về công đức có được do thọ trì các danh hiệu của bảy Đức Phật, hầu khiến cho những ai thọ trì sẽ được những sự lợi ích an vui thù thắng. Ông nên lắng nghe và khéo tư duy. Ta sẽ thuyết giảng cho ông."

Ngài Thu Lộ Tử thưa rằng:

"Dạ vâng, thưa Thế Tôn! Con vui thích muốn nghe."

❖

Phật bảo ngài Thu Lộ Tử:

"Từ đây về hướng đông, có một Phật độ tên là Ly Cấu Chúng Đức Trang Nghiêm. Trong cõi nước ấy có Đức Phật, hiệu là Luân Biến Chiếu Cát Tường Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Ngài vì thương xót thế gian, nên hiện đang thuyết diệu Pháp cho các đại chúng ở đó. Ngài khai thị diệu Pháp ở lúc đầu, lúc giữa, và lúc cuối thảy đều chí thiện; văn nghĩa xảo diệu, thuần nhất viên mãn, và tịnh hạnh thanh tịnh.

Nếu có ai nghe được danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ siêu việt 100.000 ức đại kiếp trong sanh tử. Ở mọi nơi sanh ra, họ sẽ luôn biết những việc của đời trước.

Nếu ai có thể thọ trì danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra suốt 100.000 ức đại kiếp, tâm lìa ngu si và thọ hưởng các an vui vi diệu ở cõi trời hay nhân gian.

Nếu ai có thể kiến lập hình tượng của Đức Phật này, rồi cung kính cúng dường và tôn trọng tán thán, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra trong vô lượng ức đại kiếp, họ sẽ luôn gặp Phật và mau chứng Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác.

❖

Lại nữa, Thu Lộ Tử! Từ đây về hướng đông, lại có một Phật độ tên là Diệu Giác Chúng Đức Trang Nghiêm. Trong cõi nước ấy có Đức Phật, hiệu là Diệu Công Đức Trụ Cát Tường Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Ngài vì thương xót thế gian, nên hiện đang thuyết diệu Pháp cho các đại chúng ở đó. Ngài khai thị diệu Pháp ở lúc đầu, lúc giữa, và lúc cuối thảy đều chí thiện; văn nghĩa xảo diệu, thuần nhất viên mãn, và tịnh hạnh thanh tịnh.

Nếu có ai nghe được danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ được thoát khỏi tất cả tám nạn. Ở mọi nơi sanh ra, họ sẽ luôn biết những việc của đời trước.

Nếu ai có thể thọ trì danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra trong vô lượng ức đại kiếp, tâm thường thông tuệ, luôn ở nơi an lành, và thọ hưởng các an vui vi diệu.

Nếu ai có thể kiến lập hình tượng của Đức Phật này, rồi cung kính cúng dường và tôn trọng tán thán, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi

sanh ra trong vô lượng ức đại kiếp, họ sẽ luôn gặp Phật, tu hành tất cả Pháp Đến Bờ Kia, thành bậc Đại Đạo Sư, và hóa độ vô lượng chúng sanh.

❖

Lại nữa, Thu Lộ Tử! Từ đây về hướng đông, lại có một Phật độ tên là Chúng Sanh Chủ. Trong cõi nước ấy có Đức Phật, hiệu là Nhất Bảo Cái Vương Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Ngài vì thương xót thế gian, nên hiện đang thuyết diệu Pháp cho các đại chúng ở đó. Ngài khai thị diệu Pháp ở lúc đầu, lúc giữa, và lúc cuối thảy đều chí thiện; văn nghĩa xảo diệu, thuần nhất viên mãn, và tịnh hạnh thanh tịnh.

Nếu có ai nghe được danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ lìa xa tất cả mọi sầu khổ trong sanh tử; bổng lộc, địa vị và tài bảo sẽ không tiêu tan

Nếu ai có thể thọ trì danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Ở mọi nơi sanh ra, họ sẽ đầy đủ đại uy đức, thần thông tự tại, thân có

quang minh, hình mạo đoan nghiêm, và người thấy vui mến.

Nếu ai có thể kiến lập hình tượng của Đức Phật này, rồi cung kính cúng dường và tôn trọng tán thán, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở trong vô lượng ức đại kiếp, họ sẽ không bao giờ sanh ra ở thế giới chẳng có Phật. Họ sẽ tu hạnh Bồ-tát, dùng đại thệ nguyện để trang nghiêm, và cuối cùng sẽ thành Đạo vô thượng để làm lợi ích cho tất cả chúng sanh.

❖

Lại nữa, Thu Lộ Tử! Từ đây về hướng đông, lại có một Phật độ tên là Tự Tại Lực. Trong cõi nước ấy có Đức Phật, hiệu là Thiện Thệ Định Tích Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Ngài vì thương xót thế gian, nên hiện đang thuyết diệu Pháp cho các đại chúng ở đó. Ngài khai thị diệu Pháp ở lúc đầu, lúc giữa, và lúc cuối thảy đều chí thiện; văn nghĩa xảo diệu, thuần nhất viên mãn, và tịnh hạnh thanh tịnh.

Nếu có ai nghe được danh hiệu của Đức Phật này, tâm của họ liền tịch tĩnh và lìa các việc rối ren.

Nếu ai có thể thọ trì danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra trong vô lượng ức đại kiếp, lúc họ đi đứng nằm ngồi, hoặc nói hay im, tâm sẽ luôn tại định.

Nếu ai có thể kiến lập hình tượng của Đức Phật này, rồi

cung kính cúng dường và tôn trọng tán thán, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra trong vô lượng ức đại kiếp, họ sẽ luôn gặp Phật, mau có thể đạt tới cứu cánh các môn tổng trì, thành bậc Đại Đạo Sư, và hóa độ vô lượng chúng sanh.

❖

Lại nữa, Thu Lộ Tử! Từ đây về hướng đông, lại có một Phật độ tên là Tối Thắng Bảo. Trong cõi nước ấy có Đức Phật, hiệu là Bảo Hoa Quang Cát Tường Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Ngài vì thương xót thế gian, nên hiện đang thuyết diệu Pháp cho các đại chúng ở đó. Ngài khai thị diệu Pháp ở lúc đầu, lúc giữa, và lúc cuối thảy đều chí thiện; văn nghĩa xảo diệu, thuần nhất viên mãn, và tịnh hạnh thanh tịnh.

Nếu có ai nghe được danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ liền đầy đủ thắng niệm và tuệ hạnh. Khi thuyết Pháp ở giữa bốn chúng đệ tử, tâm của họ không có sợ hãi, ngôn từ uy nghiêm, và người nghe đều kính thọ.

Nếu ai có thể thọ trì danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra trong vô lượng ức đại kiếp, họ sẽ đầy đủ thắng niệm và tuệ hạnh, thành bậc lợi trí dũng mãnh, và được văn trì thù thắng.

Nếu ai có thể kiến lập hình tượng của Đức Phật này, rồi cung kính cúng dường và tôn trọng tán thán, họ sẽ

không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra trong vô lượng ức đại kiếp, họ sẽ luôn gặp Như Lai, có biện tài vô ngại, rộng tuyên thuyết diệu Pháp, dần dần tu tập phước đức cùng trí tuệ, thành bậc Thiên Nhân Tôn, và hóa độ vô lượng chúng sanh.

❖

Lại nữa, Thu Lộ Tử! Từ đây về hướng nam, có một Phật độ tên là Tịch Tĩnh Châu. Trong cõi nước ấy có Đức Phật, hiệu là Siêu Vô Biên Tích Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Ngài vì thương xót thế gian, nên hiện đang thuyết diệu Pháp cho các đại chúng ở đó. Ngài khai thị diệu Pháp ở lúc đầu, lúc giữa, và lúc cuối thảy đều chí thiện; văn nghĩa xảo diệu, thuần nhất viên mãn, và tịnh hạnh thanh tịnh.

Nếu có ai nghe được danh hiệu của Đức Phật này, tâm của họ sẽ thanh thản và không gì có thể nhiễu loạn.

Nếu ai có thể thọ trì danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại có thể mau chứng Nguyệt Quang Thắng Định. Khi đã chứng định này, họ lại có thể chứng các môn tổng trì nhiều như cát sông Hằng.

Nếu ai có thể kiến lập hình tượng của Đức Phật này, rồi cung kính cúng dường và tôn trọng tán thán, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại đối với các Pháp môn của chư Phật thuyết giảng, họ có thể thọ trì trọn vẹn, thâm đạt nghĩa ý, và soi thấu vô ngại như ánh

sáng mặt trời. Ở mọi nơi sanh ra, họ sẽ luôn gặp Phật và do nhân đó nên sẽ mau chứng Đạo vô thượng.

❖

Lại nữa, Thu Lộ Tử! Từ đây về hướng nam, lại có một Phật độ tên là Tối Thượng Hương. Trong cõi nước ấy có Đức Phật, hiệu là Diệu Hương Vương Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Ngài vì thương xót thế gian, nên hiện đang thuyết diệu Pháp cho các đại chúng ở đó. Ngài khai thị diệu Pháp ở lúc đầu, lúc giữa, và lúc cuối thảy đều chí thiện; văn nghĩa xảo diệu, thuần nhất viên mãn, và tịnh hạnh thanh tịnh.

Nếu có ai nghe được danh hiệu của Đức Phật này, thân tâm của họ sẽ an vui, lìa các loại thô trọng, nghiệp ác diệt trừ, và phiền não tiêu tan.

Nếu ai có thể thọ trì danh hiệu của Đức Phật này, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra vào đời sau, họ sẽ đầy đủ 32 tướng của bậc đại trượng phu và được hết thảy hữu tình đồng chiêm ngưỡng.

Nếu ai có thể kiến lập hình tượng của Đức Phật này, rồi cung kính cúng dường và tôn trọng tán thán, họ sẽ không mất những công đức đã có được. Lại ở mọi nơi sanh ra vào đời sau, họ sẽ đầy đủ tịnh giới, du hành các Phật độ để nghe Pháp cùng thọ trì, tu hành đầy đủ tất cả công đức, và do đó sẽ mau chứng Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác."

❖

Phật bảo ngài Thu Lộ Tử:

"Nếu có hữu tình nào nghe được các danh hiệu của bảy Đức Phật này và thọ trì cúng dường, họ tất sẽ được công đức như đã nói ở trước.

Vì sao thế? Bởi các danh hiệu và hình sắc của bảy Đức Phật này đều do bổn nguyện đại bi mà thành. Cho nên hễ chúng sanh nào nghe được và cúng dường, thì họ đều có được những sự lợi ích an vui như thế."

❖

Lúc Thế Tôn thuyết Kinh này xong, ngài Thu Lộ Tử, các vị đại Thanh Văn, chư đại Bồ-tát, cùng trời, người, phi thiên, và tất cả đại chúng khi nghe lời Phật dạy, họ đều sanh tâm đại hoan hỷ và tín thọ phụng trì.

Kinh Nghi Thức Lễ Bái và Sám Hối ở Trước 35 Vị Phật

♪ Quy mạng Năng Tịch Phật

♪ Quy mạng Kim Cang Bất Hoại Phật

♪ Quy mạng Bảo Diễm Phật

♪ Quy mạng Long Tự Tại Vương Phật

♪ Quy mạng Cần Dũng Quân Phật

♪ Quy mạng Cần Dũng Hỷ Phật

♪ Quy mạng Bảo Hỏa Phật

♪ Quy mạng Bảo Nguyệt Quang Phật

♪ Quy mạng Bất Không Kiến Phật

♪ Quy mạng Bảo Nguyệt Phật

♪ Quy mạng Vô Cấu Phật

♪ Quy mạng Ly Cấu Phật

♪ Quy mạng Dũng Thí Phật

♪ Quy mạng Tịnh Hành Phật

♪ Quy mạng Tịnh Thí Phật

♪ Quy mạng Thủy Vương Phật

♪ Quy mạng Thủy Thiên Phật

♪ Quy mạng Hiền Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Vô Lượng Uy Đức Phật

♪ Quy mạng Đàn Hương Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Quang Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Vô Ưu Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Nhân Sanh Bổn Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Hoa Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Liên Hoa Quang Du Hí Thần Thông Phật

♪ Quy mạng Tài Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Niệm Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Thiện Xưng Danh Hiệu Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Đế Tràng Phan Vương Phật

♪ Quy mạng Đấu Chiến Thắng Phật

♪ Quy mạng Dũng Kiện Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Dũng Kiện Tiến Phật

♪ Quy mạng Phổ Biến Chiếu Diệu Trang Nghiêm Cát Tường Phật

♪ Quy mạng Bảo Liên Hoa Du Bộ Phật

♪ Quy mạng Bảo Liên Hoa Diệu Trụ Sơn Vương Phật

Và chư Phật Thế Tôn thường trụ ở đời trong tất cả thế giới như vậy. Xin chư Phật Thế Tôn hãy từ bi thương nhớ đến con.

Hết thảy nghiệp tội con đã tạo ở đời này hay đời trước, từ sanh tử vô thỉ cho đến nay; hoặc do con tự làm, bảo người làm, hay thấy kẻ khác làm mà vui theo.

Như là lấy đồ vật từ tháp tự, từ chư Tăng, hay từ chư Tăng bốn phương; hoặc do con tự lấy, bảo người lấy, hay thấy kẻ khác lấy mà vui theo.

Như là tạo năm tội vô gián; hoặc do con tự làm, bảo người làm, hay thấy kẻ khác làm mà vui theo. Như là tạo mười việc ác; hoặc do con tự làm, bảo người làm, hay thấy kẻ khác làm mà vui theo.

Do những nghiệp chướng đó che lấp thân tâm, nên khiến con rơi vào tám nạn, như là đọa địa ngục, ngạ quỷ, bàng sanh, hoặc sanh biên địa hạ tiện hay ở chốn mọi rợ. Cho dù được thân người, các căn không hoàn chỉnh, dấy khởi tà kiến, bác bỏ không nhân quả, hoặc chán ghét chư Phật xuất hiện ở thế gian.

Con nay đều xin sám hối tất cả tội chướng như thế. Chư Phật Thế Tôn, bậc đầy đủ Nhất Thiết Trí, bậc đầy đủ

Năm Nhãn, bậc chứng Pháp chân thật, bậc tôn quý nhất, bậc biết tất cả, bậc thấy tất cả. Con nay ở trước chư Phật mà thành tâm sám hối và không dám che giấu. Xin nguyện cho giới đức luật nghi của con được thanh tịnh như xưa.

Con lại mong chư Phật Thế Tôn hãy nhiếp thọ, hộ niệm, và chứng giám cho con.

Hết thảy mọi căn lành ở đời hiện tại hay những đời khác mà con đã từng thực hành bố thí, hoặc giữ giới thanh tịnh, thậm chí lấy cho các loài bàng sanh một vắt cơm, hoặc tu tịnh hành; mọi căn lành thành tựu chúng sanh; mọi căn lành tu hành Đạo Bồ-tát; và mọi căn lành đạt đến sự hiểu biết vô thượng. Con nay xin hợp lại tất cả và nguyện đều hồi hướng đến Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Con xin sám hối mọi nghiệp tội
Hết thảy phước đức đều tùy hỷ
Cùng với công đức khuyến thỉnh Phật
Nguyện sẽ chứng đắc vô thượng trí

Quá khứ hiện tại vị lai Phật
Là bậc tối thắng trong chúng sanh
Công đức vô lượng như biển cả
Con nay quy mạng và đảnh lễ

Những Câu Khấn Nguyện

- Lạy ơn Mười Phương Chư Phật, con xin sám hối tất cả nghiệp tội từ vô lượng kiếp con đã tạo tác. Con nguyện xin Mười Phương Chư Phật hãy thương xót và cho con được hết các nghiệp tội lưu truyền của con. Từ nay, con sẽ dốc lòng chừa cải. Con xin tạ ơn Mười Phương Chư Phật.

- Lạy mười phương chư Phật, con chí thành đảnh lễ. Xin mười phương chư Phật cho con được thanh tịnh ba nghiệp thân, khẩu, ý, để con biết sửa đổi lỗi lầm, nói lời chân thật, hòa nhã và lợi ích. Con xin thành kính tri ân mười phương chư Phật.

- Lạy ơn Mười Phương Chư Phật, con nguyện xin Mười Phương Chư Phật từ bi ban cho con những ơn lành. Con xin thành kính tạ ơn Mười Phương Chư Phật.

- Lạy ơn Mười Phương Chư Phật, con nguyện xin Mười Phương Chư Phật từ bi ban cho con những căn lành, để con được trở về nương tựa nơi Phật, tinh tấn tu học và sống theo Chánh pháp. Con xin thành kính tạ ơn Mười Phương Chư Phật.

- Lạy ơn Mười Phương Chư Phật, con nguyện xin Mười Phương Chư Phật từ bi ban ơn cho con đoạn trừ tham, sân, si, mạn, nghi; để con biết dốc lòng sửa đổi lỗi lầm và sống theo Chánh pháp. Con xin thành kính tạ ơn Mười Phương Chư Phật.

- Lạy ơn Mười Phương Chư Phật, con nguyện xin Mười Phương Chư Phật ban ơn cho con được hết chấp trước, phân biệt và chấp niệm, để con biết dốc lòng sửa đổi lỗi lầm và sống theo Chánh pháp. Con xin tạ ơn Mười Phương Chư Phật.

- Lạy ơn Mười Phương Chư Phật, con xin Mười Phương Chư Phật ban ơn cho tất cả chúng sinh trong mười phương được những ơn lành, để tất cả chúng sinh ấy được trở về với Phật. Con xin tạ ơn Mười Phương Chư Phật.

- Lạy ơn Mười Phương Chư Phật, bao công đức mà con đã tạo được từ vô lượng kiếp cho đến nay, con xin đem hồi hướng và bố thí cho tất cả chúng sinh trong mười phương, nguyện cho tất cả chúng sinh đều được những điều lành, được gieo trồng thiện căn và có duyên trở về nương tựa nơi Phật. Con xin thành kính tạ ơn Mười Phương Chư Phật.

- Lạy ơn Mười Phương Chư Phật, bao công đức con có được từ vô lượng kiếp cho đến nay, con xin hồi hướng về đạo Bồ-đề, nguyện cứu độ tất cả chúng sinh, nguyện cho tất cả chúng sinh đều được trở về nương tựa nơi Phật. Con xin thành kính tạ ơn Mười Phương Chư Phật.

Thần Chú

1. Thần Chú Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Như Lai

|| Tadatha om bekanze bekanze maha bekanze raza samud gate so ha

2. Thần Chú Địa Tạng Vương Bồ Tát

|| Om Ha Ha Ha Win Sam Mo Ti So Ha

3. Lục Tự Đại Minh Thần Chú

|| Om Mani Padme Hum

4. Phật Đảnh Tôn Thắng Đà Ra Ni Thần Chú

1- Na mô ba ga pha tê

2- Sạt hoa tát răn lô ki da

3- Bờ ra di vi ti sắc tra da

4- Bút đà da ba ga phê tê

5- Tát đi da tha

6- Um! Bút rum, bút rum, bút rum

7- Suýt đà da, suýt đà da

8- Vi suýt đà da, vi suýt đà da

9- Á sá ma sá ma

10- Sa măn tá phạ hoa sát

11- Sa phả ra na ga ti ga gạ na

12- Xoa phạ hoa vi suýt đi

13- Á vi chuân da đu măn

14- Sạt hoa tát thá ga đá

15- Sủ ga đa

16- Phạ ra phạ ca nã

17- A mi rị tá, bi sá cu

18- Ma ha muýt dơ ra măn đarabana

19- Um! Á hạ ra, á hạ ra

20- A du săn đà ra ni

21- Suýt đà da, suýt đà da

22- Ga ga na xoa phạ hoa visuýtđi

23- U sắc ni sá vi ca da visuýtđi

24- Sá hạ sa ra, ra sa mi santônitê

25- Sá ra hoa tát thá ga đa

26- A hoa lô ki ni

27- Sạt hoa tát thá ga đa mát tê

28- Sá tra bá ra mi tá

29- Ba rị bủ ra ni

30- Na sá bủ mi bơ ra đi sắc ni tê

31- Sá ra hoa tát thá ga đa hất rị đà da

32- Đi sắc sá na

33- Đi sắc si tê

34- Um! Muýt đơ ri, muýt đơ ri, ma ha muýt đơ ri

35- Hoa dí ra ca da

36- Săn hạ da nã vi suýt đi

37- Sá ra hoa ca ma, phạ ra na vi suýt đi

38- Ba ra đu ri ca ti, bi ri vi suýt đi

39- Bơ ra ti na hoa ra đá da, a dục suýt đi

40- Sam ma dã, đi sắc sá na, đi sắc si tê

41- Um!ma ni, ma ni mạ hạ ma ni

42- Á ma ni, á ma ni

43- Vĩ ma ni,vĩ ma ni, mạ hạ vĩ ma ni

44- Mát đi mát đi, mạ hạ mát đi

45- Tát thá đá, bủ đa

46- Cu thi vi ri suýt đi

47- Vi sa phổ ra, bút đi vi suýt đi

48- Um! Hi hi

49- Dá ra, dá ra

50- Vĩ dá ra, vĩ dá ra

51- Sa ma ra, sa ma ra

52- Sa phạ ra, sa phạ ra

53- Sá ra phạ bút đa

54- Đi sắc sá na

55- Đi sắc si tê

56- Suýt đi, suýt đi

57- Họa di ri, họa di ri, mạ hạ họa di ri

58- Á họa di ri

59- Hoa di ra gạ bi

60- Dá ra gạ bi

61- Vĩ dá ra gạ bi

62- Hoạ di ra, rít họa lã gạ bi

63- Họa di rô, na ga tê

64- Họa di rô, na bà vê

65- Họa di ra, sam bà vê

66- Họa di rô, họa di rị na

67- Họa di rảm, hoa phạ đô mạ mạ

68- Sá rị sảm, si ra phạ sát ta phạ năng

69- Tả ca da, bi ri, vi suýt đi

70- Sất da hoa phạ, đô mi sát na

71- Sá ra phạ, ga ti, bi rị suýt đi

72- Sá ra phạ, tát tha gạ đa, sất da mi

73- Sá ma sa phạ, sát dăn tu

74- Sạt hoa tát tha ga đa

75- Sá ma sá phạ sa, đi sắc si tê

76- Um! Sất đi da, sất đi da

77- Bút đi da, bút đi da

78- Vi bút đi da, vi bút đi da

79- Bồ dà da, bồ đà da

80- Vi bồ đà đa, vi bồ đà da

81- Mô ca da, mô ca da

82- Vi mô ca da, vi mô ca da

83- Suýt đà da, suýt đà da

84- Vi suýt đà da, vi suýt đà da

85- Sa măn tá, tát bi rị mô ca da

86- Sa măn đá da, sa mi bi rị suýt đi

87- Sá ra phạ, tát thá ga đá,sam ma da hất rị đà da

88- Đi sắc sá na, đi sắc si tê

89- Um! Muýt đơ ri, muýt đơ ri, mạ hạ muýt đơ ra

90- Mạn đà ra bá na

91- Đi sắc si tê

92- Sóa ha

Thần Cơ Thật Luận

***

Từ xa bỗng có luồng gió nhẹ,
Nghe toàn thân mát mẻ vô cùng;
Tự thấy mình mở hoát hung trung,
Liền có vị Pháp Long bước đến
Phòng vắng lặng không hương không nến,
Chỉ lấy lòng tiếp kiến với lòng;
Dùng nhiệt tâm thay nén hương nồng,
Đem thành ý thế chung nước lã
Lòng vui vẻ bút không thể tả,
Rồi cùng nhau hỷ hạ tách chơn;
Trong khắc kỳ đến chốn Kim Sơn,
Cúi đầu trước Thế Tôn bái tạ;
Nhờ ân đức từ bi hỷ xả,
Dạy pháp mầu cảm hóa chúng sanh,
Bớt khổ sầu thế giới cạnh tranh,
Cho thiên hạ thái bình an lạc
Phật như đã rõ lòng khao khát,
Liền nói cho bí pháp diệu huyền;
Rằng hôm nay vì mở phước điền,
Mới gọi khách hữu duyên lai đáo
Chúng sanh vẫn sống trong mộng ảo,
Kiếp người đời như thảo thượng sương;
Sự nhân từ ít kẻ chủ trương,
Việc bạo ác nhiều phường cổ võ
Mạng đã ngắn càng làm thêm nhỏ,

Sự mê lầm còn có chi hơn;
Người đã không còn bị nghiệp duơng thế,
Rất thương kẻ đang cơn lịu địu
Cái chết vốn là nơi kết liểu,

Khách trần gian chung chịu như nhau;
Sanh ra thì có tử theo sau,
Không thể trốn nơi nào cho khỏi
Sanh tử bởi nơi tiền nghiệp gọi,
Người còn gây còn phải trả đền;
Giống đã gieo người dẫu có quên,
Đúng ngày tháng mọc lên nhứt định
Trước không chịu để lòng lo tính,
Sau muốn ngăn dừng cũng không xong;
Nghiệp đến rồi dầu bậc Tiên ông,
Cũng phải chịu chớ không tránh khỏi
Như lời Phật đã vừa mới nói,
Giống đã gieo không gọi cũng lên;
Nghiệp tạo rồi tuy đã bỏ quên,
Đúng giờ khắc tự nhiên nó đến
Nghiệp lực rất mạnh vô bờ bến,
Ngàn muôn năm cũng chẳng mất đâu;
Giống nghiệp càng châm gốc rễ sâu,
Càng nảy nở dài lâu khó nhổ
Nghiệp càng lắm càng nhiều đau khổ,
Vay cho nhiều phải trả lời nhiều;
Nợ hồng trần chẳng lúc nào tiêu,
Dây oan trái cứ đeo buộc mãi
Năm tháng vấn vít trong khổ hải,

Kiếp đời lăn lộn mãi sông mê;
Đường Tây Phương bặt lối trở về,
Nẻo địa ngục vào ra mòn gót
Chịu hành phạt đã không còn sót;
Cửa luân hồi chưa vượt khỏi qua;
Nghiệp trần còn đành phải sanh ra;
Mang lấy kiếp gọi là sanh vật
Lo thân sống nào ăn, ở, mặc;

Nào lợi danh nào vật dục tình;
Rồi sanh lòng bảo thủ lấy mình;
Việc chi cũng muốn trên hơn cả
Tánh ích kỷ sanh ra nhơn ngã,
Khiến cho người nổi dạ cạnh tranh;
Thấy ai hơn có ý ghét ganh,
Thấy ai kém sanh tình húng hiếp
Hố tham chẳng bao giờ phủ líp;
Tánh tham danh, tham sắc, tham tài,
Ba điều tham thiên hạ đang say,
Đa số khách trần ai đều bị
Nếu chẳng dứt được lòng ích kỷ,
Thì chứng tham khó trị cho lành;
Hễ tham danh thì khổ vì danh;
Chữ danh nó gần bên tài sắc;
Danh có được sắc tài liền bắt,
Tài được rồi danh sắc nối theo;
Sắc có thì danh lợi nó đeo,
Danh, tài, sắc, ba điều dính líu

Vướng một cái cả ba cái níu,
Ngả bên nào cũng chịu khổ sầu;
Vượt ra ngoài có mấy ai đâu,
Rơi vào đó biết bao nhiêu kẻ
Đạo cốt nhục nỡ đành chia rẽ,
Tình đồng bào xâu xé nát tan;
Cũng vì danh, vì sắc, vì vàng,
Làm cho kẻ tham gian tối mắt
Mê danh lợi lắm người phản tặc,
Đắm sắc tài nhiều bực vong ân;
Biết bao điều thảm sát bất nhân,
Vì tài hoặc vì danh vì sắc
Nếu việc lớn nước nhà sanh giặc,

Còn nhỏ thì thù ghét chòm giềng;
Khắp hoàn cầu thiên hạ đảo điên,
Vì tài vì sắc vì danh lợi cả
Tánh ích kỷ với lòng nhơn ngã,
Mưu lợi danh mưu cả sắc tài;
Người giết người chẳng biết gớm tay,
Bạn phản bạn quên ngày hậu nhựt;
Trai bất nghĩa gái không hạnh đức,
Chồng bạc tình, vợ thất tiết trinh,
Trò phản thầy, tớ hại chủ mình,
Cũng vì sắc tài danh phần lớn
Mình sung sướng mặc người đau đớn,
Thấy của ai cũng muốn lăm le;
Lời nói lành chẳng để tai nghe,
Thấy việc phải không hề bắt chước

Vì ích kỷ chẳng vui làm phước,
Vì ngã nhơn muốn được phần mình
Tạo muôn ngàn tội ác tài đình,
Cũng vì lợi vì danh vì sắc
Người đối xử với người khe khắc,
Người nhẫn tâm lừa gạt lẫn nhau
Chẳng phải vì ích kỷ hay sao?
Quyền lợi đụng chạm nhau do đó
Muốn danh vọng muốn nên giàu có,
Muốn cao sang muốn vợ con xinh,
Muốn cho ai cũng phải phục mình,
Muốn mình sống mặc tình ai chết
Càng muốn mãi muốn hoài không hết,
Các việc do lòng ích kỷ sanh
Giữa loài người đủ mặt cạnh tranh,
Vì muốn lợi cho mình làm trước
Mình muốn được thì người muốn được,

Mới gây ra có cuộc đấu tranh
Kẻ được thì đủ cách giữ canh,
Người bị mất cố tình lấy lại
Kẻ nay thắng kế mai lại bại,
Người bại nay nhưng lại thắng mai
Thua trần thân được cũng trầy mày,
Xét cho kỹ có ai sung sướng
Chỉ tạo lấy thêm nhiều nghiệp chướng,
Làm cho đời khổ lớn ra thêm
Danh lợi mua bằng cách thù hềm,

Thà không có còn êm hơn có
Vì sự sống việc chi cũng mó,
Ấy lầm to nào có khôn ngoan
Lợi cho mình mà hại nhơn gian,
Cái lợi ấy chỉ làm tuyệt lộ
Nghĩ đến chuyện đấu tranh lưỡng hổ,
Tất không vui làm khổ cho ai
Nếu để lòng nghĩ đến ngày mai,
Sẽ không thể nhúng tay việc ác
Luật nhân quả thẳng tay trừng phạt,
Vô luận ai tạo tác bất lương
Muốn thì làm chẳng chịu suy lường,
Dễ đưa tới con đường tội lỗi
Biển sâu rớt luống công bơi lội,
Tội ác lâm khó nổi gỡ ra
Vui nhứt thời để khổ lâu xa,
Sự vui ấy chỉ là thuốc độc
Chúng sanh biết bao điều thảm khốc,
Vì ham vui trong chốc lát sanh
Cần nghĩ suy rồi sẽ thi hành,
Tránh bã lợi mồi danh câu nhử
Hành thiện sự hay là ác sự,

Là nguyên nhân vui khổ trong đời
Mặc dù là một việc nói chơi,
Cũng ảnh hưởng cho người sâu sắc
Việc thường bữa nhớ nên dè dặt,
Nói hay làm cân nhắc cho minh
Đừng để cho thị dục lừa mình,

Cũng tránh thứ cảm tình dụ dỗ
Thấy vui phải nhớ ngay việc khổ,
Biết thương thân phải độ lấy thân
Đem lợi danh cung phụng xác trần,
Chỉ là việc nuôi ong tay áo
Danh mà chẳng danh là chánh đạo,
Lợi mà không lợi háo mới chơn
Xác phàm phu mà dạ Thánh Nhơn,
Ở trong tục nhưng lòng tại ngoại
Tánh ác lấy lòng từ đổi lại,
Tình yêu riêng đem cải yêu chung
Thà đói nghèo việc quấy bất tùng,
Cam rách lạnh chớ không lừa đảo
Không những đối người nhà ngay thảo,
Đối với ai cũng hảo tấm lòng
Người lạ quen đều xử chí công,
Biết tha thứ hơn lòng cố chấp
Các việc ấy chú tâm rèn tập,
Lợi danh đâu dẫn dắt đường tà
Đừng quên rằng giúp đỡ người ta,
Tức là việc giúp cho mình đấy
Của người khác mà mình cướp lấy,
Chính là mình phá hoại của mình
Sách có câu: "Trời rộng thinh thinh"
Mà chẳng lọt mảy lông" khá nhớ
Tưởng ích kỷ ruộng vườn rộng mở,

Có ngờ đâu thêm nợ lâu đời

Bữa nay cười để chịu khóc mơi,
Đa số kẻ sống đời như thế
Tham danh lợi lỗi lầm bất kể,
Mê sắc tài tội lệ chẳng màng
Ấy phần đông của kẻ thế gian,
Chịu thống khổ nguyên nhân vì đó
Thân tứ đại cuối cùng phải bỏ,
Tạo tác chi việc khổ vào mình
Sướng nhứt thời để khổ hằng nghìn,
Là việc của chúng sanh thường tạo
Nuôi thân sống bằng vô nhân đạo,
Thân sống kia trên giáo trên gươm
Đâu an toàn, đâu được quí thơm,
Mà lắm kẻ to mồm khoe sất
Đời đã thấy sớm còn tối mất,
Càng bất lương càng chuốc họa sầu
Tưởng rằng thừa nước đục thả câu,
Chẳng dè có kẻ sau đến thợp
Thấy nước chớ tưởng là dễ hớp,
Lợi nằm ngay trước mắt khó ăn
Lòng dục nên tìm cách cản ngăn,
Chớ ham việc lợi danh mang họa
Bụng khi đói ngậm mồi khó nhả,
Nghèo gặp tiền chẳng mó dễ chi
Cá mắc câu cũng bởi thế ni,
Người phạm tội cũng vì lẽ ấy
Khi thèm khát nhịn đi ít thấy,
Lúc say mê dừng lại mấy ai
Phần đông theo sở dục hằng ngày,

Muốn chi cứ làm ngay chẳng xét
Biết chúng ghét vẫn làm cho ghét,

Không cần ngày mai mốt ra sao
Để cho lòng tham dục túng thao,
Hiện thời có biết bao nhiêu kẻ
Có vợ chính muốn thêm hầu lẻ,
Được tình nhân muốn bẻ thêm duyên
Thấy lòng người không lúc nào yên,
Sự ham muốn lưu chuyền như vượn
Chữ tài sắc lòng hằng mơ tưởng,
Việc lợi danh mở miệng nói luôn
Nợ hồng trần chẳng lúc nào suông,
Tâm trí mãi điên cuồng danh lợi
Xong tội nọ tội kia liền tới,
Hết tù này kế đổi lao kia
Tự khóa thân rồi tự liệng chìa,
Cứ như thế kéo lê kiếp sống
Đời này chẳng làm nên trò trống,
Kế đời sau cũng hỏng hư luôn
Đã trải qua số kiếp dư muôn,
Nào khác giống dã tràng xe cát
Tưởng là giấu được điều tội ác,
Đâu ngờ gây nên kiếp trầm luân
Lo thân mà trái lại hại thân,
Chỉ một khổ làm thêm mười khổ
Bị mọi cảnh trần gian cám dỗ,
Làm mê tâm của kẻ tham lam

Gần xuống mồ lòng vẫn còn ham,
Đeo danh lợi như sam khó gỡ
Cũng vì thế mà không hết nợ,
Vừa chết xong liền trở lên ngay
Vay đâu thì trả đó không sai,
Kể sao hết hình hài quả báo
Vui hoặc khổ đều do nghiệp tạo,

Giàu hay nghèo chớ bảo không căn
Hễ trồng tre thì có lên măng,
Làm ác tất phải mang quả ác
Chớ coi nhẹ những điều tạo tác,
Phải quan tâm đến các hành vi
Vì rằng trong hành động chi chi,
Chung cuộc sẽ hồi qui lại hết
Việc chi dẫu lắm lòng mê mết,
Cũng cần nên nhiều ít xét suy
Tránh đừng cho tai họa hồi qui,
Ấy là việc thường khi tác dụng
Phải rõ rệt chớ nên ấp úng,
Dù việc chi chạm đụng bất ngờ
Người thường hay vì tánh u ơ,
Bị ngoại cảnh làm cho sa ngã
Tạo cộng nghiệp tức mang cộng quả,
Sự đồng tâm chớ khá coi thường
Chỉ gật đầu cũng đủ tai ương,
Đâu đợi đứng chủ trương mới tội
Lấy đạo lý ra làm nguồn cội,
Để đo lường việc lỗi hay không

Bất luận là kẻ dốt hay thông,
Khi nhắm mắt cũng đồng thấy tối
Không lấy đạo để làm đường lối,
Rất khó lòng biện nổi giả chơn
Say mê rồi dù bậc Thánh Nhơn,
Cũng tăm tối không hơn phàm tục
Chẳng lấy trí gạn trong lóng đục,
Đâu bằng người thất học biết suy
Khi tai nghe mắt thấy những gì,
Chớ tin bướng phải tri thiện ác
Chỉ một phút để cho sai lạc,

Suốt cả đời chưa chắc hối xong
Mắt với tai là cửa của lòng,
Việc tài sắc lợi danh theo đó
Tâm xao động thường do mắt ngó,
Chí lung lay thường ở tai nghe
Các việc đời lui tới vãn ve,
Khiến tâm chí người ta xiêu ngã
Chưa cầm chắc được trong lòng dạ,
Cửa mắt tai chớ khá hớ hinh
Coi như là có kẻ trộm rình,
Trong nhà phải thức canh nghiêm nhặt,
Nếu sơ ý bị phường đạo tặc,
Lẻn vào trong vét sạch của tiền
Mất của tiền chỉ bị truân chuyên,
Mất thiện tánh đảo điên đời kiếp
Bị lầm lạc rơi vào ác nghiệp,

Còn việc chi khủng khiếp ai bằng
Buổi ly loàn càng lắm khó khăn,
Sự tội lỗi đón ngăn đầy ngõ
Nào quyền thế rủ ren to nhỏ,
Nào công danh cám dỗ đó đây
Chỉ dạy cho lời phải ít ai,
Đốc xúi việc quấy thì lắm kẻ
Nói đạo đức nhiều người bác bẻ,
Làm hung sùng lắm kẻ chạy theo
Chốn thiền môn thường thấy vắng teo,
Nơi tửu lạc thì bèo thiên hạ
Khỏi sắc thì bị tài xô ngả,
Khỏi tài thì sắc ghé lôi đi
Giữa chợ đời không thiếu món gì,
Khách trần ít kẻ đi qua lọt
Ruồi lằng chết vì là hảo ngọt,

Người lụy thân vì thích sắc tài
Lúc nguy nàn trong sạch mấy ai,
Thừa sự biến dở tay nhiều kẻ
Đời có biết bao người cậy khỏe,
Dùng đủ phương hiếp kẻ yếu hèn
Tham của tiền đổi dạ bạc đen,
Hiện lan khắp ở trên dương thế
Càng giặc giã đời càng kinh tế,
Đạo càng suy người tệ càng nhiều
Vì lợi quyền dân nhuộm máu điều,
Tranh địa vị nước nghèo xơ xác
Thành công được là nhờ hợp tác,

Thất bại do phụ bạc dân tâm
Quá tham thì không khỏi bị thâm,
Đừng tưởng một mình ăn trọn gói
Người dù có tài lương lẹo giỏi,
Cũng không sao chạy khỏi lưới trời
Có thể mình giấu được người đời,
Nhưng mình chẳng giấu nơi mình được
Một mình biết đủ làm tội phước,
Khỏi cần người biết được hay không
Ớt nhai thì mình bị cay nồng,
Người khác biết hay không cũng vậy
Nhân quả cũng giống như chuyện ấy,
Thưởng phạt không sai chạy tí nào
Trả nhãn tiền hay trả mai sau,
Đến chậm hoặc đến mau không mất
Loạn đời chẳng bao giờ loạn luật,
Chớ thừa cơ làm việc ác gian
Lợi bất minh lợi ấy mau tàn,
Danh phi nghĩa danh không lâu lắc
Việc đã thấy làng khang trước mắt,

Sử sách còn ghi chép dẫy đầy,
Có từ xưa không phải mới đây,
Kẻ làm ác chẳng chầy thì kíp,
Nghiệp đến sắc tài không thể tiếp,
Họa lai danh lợi hết phò trì
Tạo cho nhiều đến phút lâm nguy,
Chỉ có một mình đi gánh chịu

Thế mà chẳng mấy người xét hiểu
Nghiệp bất lành cứ triệu mãi ra,
Khiến cuộc đời không dứt oan gia,
Làm cho kiếp thêm ra tội báo
Bị các việc hồng trần lừa đảo,
Biết mà không chịu tháo lui ra;
Trái lại còn thêm việc mê sa,
Ngày mai mốt người ta bất kể
Sức danh lợi cuốn lôi như thế,
Ma sắc tài dụ dỗ đường ni,
Kẻ lòng còn lắm việc mê si,
Lại càng khó thoát ly cho khỏi
Mê thì lầm dù là học giỏi,
Nhiễm thì hư chớ nói tài cao
Gặp việc không chịu để trí vào,
Đường tội lỗi thế nào cũng vấp
Do hoàn cảnh hoặc do giai cấp,
Tạo lỗi lầm nhiều cách khác nhau
Nhưng cũng là một thứ trần lao,
Đều thọ khổ như nhau tất cả
Ngừơi giống nhau ở lòng nhân ngã,
Người giống nhau ở dạ vị tư
Lo bảo tồn thể chất huyễn hư,
Đem hết cả tâm tư tranh đấu
Vì nhân ngã lỗi lầm tạo cấu,

Vì vị tư nhơ xấu gây nên
Gieo càng nhiều càng mọc đầy lên,
Nợ cứ thế phải đền trả mãi

Bảo thân lại thân không tồn tại,
Chỉ mang đời chết dại sống mê
Nhìn kỹ ra là thứ trò hề,
Mọi hình thức đều là giả dối
Chừng biết được đi xa quá đỗi,
Không quyết tâm khó nỗi quày về
Vùng dậy lên đánh phá giấc mê,
Để thưởng thức Bồ đề thật cảnh
Tìm cho thấy được nơi bổn tánh,
Tìm lộn về được cảnh chơn như,
Tìm cho ra thân bất hoại hư,
Đó là việc của người tỉnh ngộ
Nếu không tách khỏi vòng mê lộ,
Chẳng bao giờ được chỗ an nhiên
Đó là điều chư Phật thường khuyên,
Khắp sanh chúng ở miền hạ giới
Nay gọi khách hữu duyên bước tới,
Cũng để mà nhắc lại chuyện xưa
Hầu tùy nghi giáo độ cho vừa,
Giúp sanh chúng khỏi cơ thống khổ
Ma tài sắc mặc dầu cám dỗ,
Mồi lợi danh dầu có nhử câu,
Nhờ thấm nhuần chơn lý rộng sâu,
Không bị chúng lừa vào lưới nghiệp
Nếu chậm trễ gặp nhiều khủng khiếp,
Nào bịnh nào già chết bao vây,
Làm tinh thần bối rối cuốn quây
Khó tìm lối vượt ngoài sáu lộ

Chúng sanh cũng nên mau tỉnh ngộ,

Sớm thoát ra khỏi chỗ mê sầu
Chịu luân trầm cũng đã quá lâu,
Đâu còn thiếu mà hầu luyến tiếc
Mê danh lợi bị danh lợi giết,
Mến sắc tài bị diệt mạng căn
Không giúp cho mình được siêu thăng,
Sao điều ấy chúng sanh không xét
Từ bi thấy lòng như lửa thét,
Giảng dạy cho người biết cội nguồn,
Để trị cho hết chứng mê cuồng,
Hầu cứu vớt linh hồn thoát khổ
Nước đã ngập lần lần đến cổ,
Gặp thuyền không chịu vớ là nguy
Lòng còn đầy những sự mê si,
Nghe lời Phật không qui là khổ
Không hữu duyên lời lành khó ngộ,
Ngộ được là vì có duyên xưa
Nếu quyết tu theo chẳng cù cưa,
Nhứt định sẽ đến bờ giải thoát
Nếu trì hoãn lòng không định đoạt,
Ngày trôi qua đến hết số căn,
Tất sẽ không thể kịp ăn năn,
Ấy là một việc làm đáng tiếc
Hễ có sanh tất là có diệt,
Từ ngàn xưa đã biết rõ rồi
Tại sao còn để tánh lôi thôi,
Không gấp rút tìm nơi bất diệt

Danh lợi chẳng dài lâu chớ tiếc,
Sắc tài không chơn thiệt đừng mê
Quyết tìm phương Cực Lạc trở về,
Giũ sạch cả việc mê trần tục
Mưa nắng biết tìm nơi trốn đục,

Đường tử sanh phải cút khỏi đi
Biết mà còn ngồi đó chịu lì,
Thật là quá mê si đến đỗi
Thân dơ dáy biết lo tắm gội,
Lòng bợn nhơ thì phải bỏ đi
Việc xấu xa còn tiếc làm gì,
Chúng sanh cũng cần tri hiểu đến
Vật dù đã có nhiều cạnh khến,
Cố giũa bào cũng bén trơn ra
Mặc dù người phạm tội thậm đa,
Biết hối cải thì là hết được
Chẳng làm việc gian hùng bạo ngược,
Cũng vẫn nuôi sống được như thường
Tại sao làm những việc bất lương,
Cho chúng ghét cho vương tội khổ?
Sống trong cảnh thân yêu ủng hộ,
Hơn sống trong tật đố thù hềm
Bá tánh cần sống cách thuận êm,
Đâu sanh chuyện đảo điên rối rắm
Danh lợi dữ hay lành hãy ngẫm,
Sắc tài nên hay chẳng khá suy
Lựa con đường chơn chánh mà đi,

Đó là những hành vi thường nhựt
Cách ăn ở phải theo chừng mực,
Việc nói làm liệu sức nhắc cân
Tránh những điều ích kỷ tổn nhân,
Đó là việc đang cần tiến mạnh
Sự hòa hảo vàng mười khó sánh,
Việc nghĩa-nhân bạc nén khôn bì
Gặp phải hồi nước loạn dân nguy,
Các việc ấy cần thi nhau lập
Thuyền bè hữu dụng khi lụt ngập,

Đạo nghĩa cần thiết lúc ly loàn
Kẻ hữu quyền đừng có ngó ngang,
Nên lấy đó trấn an dân chúng
Đời gặp phải những hồi kinh khủng,
Chớ thừa cơ lợi dụng nọ kia
Hãy mở lòng cơm áo sớt chia,
Tâm hồn ấy chợ quê nên có
Kẻ mắc nạn mình ngồi đấy ngó,
Mình lâm tai người có giúp đâu
Khá để lòng xét rõ cạn sâu,
Lo tương trợ lẫn nhau lúc khổ
Thấy dốt nát thì lo dạy dỗ,
Thấy nghèo nàn thì đỡ nâng cho
Phúc lợi cho nhơn loại biết lo,
Vàng bạc khó đem so tình ấy
Đã là người biết phân phải quấy,
Khá chọn đường nhân ái mà đi
Lợi danh mà bất nghĩa ham chi,

Vì nó chỉ làm nguy với tội
Được thỏa mãn chỉ là một đỗi,
Nhưng sau rồi chịu hối suốt đời
Có phải là bị lỗ hơn lời,
Người há chẳng lựa nơi vinh diệu
Thiếu tiền bạc còn nhiều cách liệu,
Thiếu nhơn tình khó níu vào đâu
Bá tánh cần lấy nghĩa làm đầu,
Khi hữu sự khỏi âu đơn độc
Dù không phải là cùng thân tộc,
Ở biết điều sẽ được người ưa
Gặp những khi ương yếu nắng mưa,
Không gọi cũng có người đến giúp
Đời có mắt xem mình từ chút,

Trong người khen còn đục người chê
Miệng thế gian phê phán khắt khe,
Cách ăn ở nên dè dặt đến;
Ở lương thiện tự nhiên người mến,
Khỏi phải cần rù quến ép nài
Việc làm lành đâu lựa có tài,
Mà bất cứ là ai cũng được
Nghèo giàu vẫn làm nên việc phước,
Lượng khác nhưng giá được bằng nhau
Nghèo một xu giàu đáng mười hào,
Vật tuy ít tâm nào phải ít
Xưa có kẻ thí chăn cũ rích,
Được trở nên công đức vô biên

Phật cho mời đến trước Phật tiền,
Vừa điểm đạo vừa khen vô tận
Chỉ có một mảnh chăn để bận,
Nhưng vui lòng đem cúng sư tăng
Giá trị châu ngọc khó sánh bằng,
Ít người được từ tâm như thế
Chúng sanh lấy đó làm tỉ lệ
Trong nhà tu đến kẻ ngoài đời,
Khi muốn đem thí của thí lời,
Phải thành thật từ nơi tâm não
Giúp đỡ cho người do lòng thảo,
Chớ không do lòng háo lợi danh
Và cũng không mong biết ơn mình,
Lòng thảo ấy giống tình của Phật
Cho thấy mất nhưng đâu có mất,
Giữ tưởng còn nhưng thật không còn
Của tuy mòn phước đức chẳng mòn,
Sự còn mất do lòng chọn lựa
Việc tốt xấu tự mình sửa chữa,

Phước đức là cái cửa giải oan
Nợ hồng trần muốn được rảnh rang,
Người nên sớm mở toan cửa ấy
Phải lo tính trước khi sóng dậy,
Nổi gió rồi quát cạy sao xong
Biết rằng khi chết nắm tay không,
Chớ tạo nghiệp ác trong lẽ sống
Tạo nghiệp ác dù dầy hay mỏng
Cũng phải đền chẳng trốn khỏi đâu

Nghiệp mỏng thì bị nhẹ thảm sầu,
Nghiệp dầy phải chịu đau khổ nặng
Chúng sanh nhớ thật tâm tránh hẳn,
Đừng khinh thường nhầm lẫn nhỏ nhen
Tập cho lòng sợ lỗi được quen,
Lần lượt sẽ trở nên hoàn thiện
Thuốc thường hút lâu thành ra nghiện,
Tội hay làm sẽ biến thói quen
Việc nhơn từ lòng cố đua chen,
Tánh hung ác đâu len vào được
Suốt đời vẫn lo làm việc phước,
Một lòng nguyền giải thoát hồng trần;
Tất không còn bị nghiệp chuyển luân,
Đời sau hết chịu cơn sanh tử
Còn sống chết vì còn nghiệp dữ,
Hết luân hồi vì đã trọn lành
Cõi ta bà tất cả chúng sanh,
Chớ để dạ mong manh việc ác
Một lần lọt vào đường sống thác,
Dễ bị đời dẫn dắt trăm lần
Há không lo dừng lại bước chân
Cho khỏi kiếp trầm luân khổ hải
Rừng mê rất có nhiều cạm bẫy,

Không chạy ra tất phải máng vào
Khi bị rồi khó nỗi bôn đào,
Thân ấy sẽ ra sao thử nghĩ?
Tuồng đời rất có nhiều dối mị,

Nhiều muốn ham nhiều bị gạt lừa
Bã lợi danh chớ có mến ưa,
Sự tài sắc đừng mơ mộng đến
Tránh khỏi các việc đời rù quến,
Mới mong ra khỏi bến mê tân
Nếu còn chìu thị dục nơi thân,
Thì còn bị nhiều cơn chìm nổi
Còn mê tất nhiên còn tăm tối,
Rán làm cho hết thói say mê
Cõi siêu sanh thấy lối trở về,
Được khoái lạc còn chi sánh kịp
Còn mê tất là còn tạo nghiệp,
Nghiệp còn thì còn kiếp luân hồi
Mê là nguồn gốc tạo ra đời,
Khi đời hết vì người mê hết
Bởi mê thấy vật chi cũng mết,
Thân chết nhưng không chết nghiệp mê
Mê đâu thì sanh đó không xê,
Luân hồi bởi tại mê mà có
Điều ấy chúng sanh nên nhớ rõ,
Bứng gốc mê cho nó hết sanh;
Tất không còn bị nghiệp hoành hành,
Chừng đó mới trở thành tự tại
Lầm lạc biết quầy đầu trở lại,
Cố đi dầu xa mấy cũng gần
Đem phàm thân đổi lấy Phật thân;
Vạn sự ở tinh thần cương quyết
Lo liệu trước khi đời tận diệt;

Gần lâm chung hối tiếc đã rồi
Việc đáng thôi phải nhứt quyết thôi,
Thì mới trở thành người siêu thoát
Cõi thế gian là nơi tội ác,
Kém thiện tâm khó vượt cho qua
Có tinh thần như Phật Thích Ca,
Mới có thể lìa xa tục lụy
Muốn thành Phật mà không đại chí,
Khó thắng qua lũ quỉ trong đời
Đứa nầy kêu kế đứa nọ mời,
Đã làm biết bao người sa ngã
Kẻ dục vọng còn nằm trong dạ,
Chưa hoàn toàn phóng xả khỏi tâm
Mặc dù là ngồi giữa thiền lâm,
Chưa chắc khỏi đời làm cho hoại
Tâm trần tục không còn một mảy,
Dù ở nơi đường cái chợ đông,
Cũng như ngồi ở chỗ vắng không,
Vẫn giữ được cõi lòng thanh tịnh
Thật tâm định lúc nào cũng định,
Trước Phật như trước cảnh người đời
Vẫn bình tâm chẳng sự đổi dời,
Người tu phải xong nơi định ấy
Định không có huệ không thể thấy;
Huệ không thì khó giải nghiệp mê
Muốn định thì phải tỉnh mọi bề,
Tâm thật tỉnh là kề định huệ
Định huệ vốn hoàn toàn liên hệ,

Như đèn dầu không thể tách đôi
Định được rồi thì huệ đến nơi,
Huệ có bởi định rồi mới có
Định huệ đủ tâm thần sáng tỏ,

Như giấc mê được mở mắt ra
Cảnh mộng và cảnh thật khác xa,
Mê thấy khác tỉnh ra thấy khác
Chưa định huệ như mù đi lạc,
Định huệ như sáng mắt đúng đường
Kẻ hoàn toàn không biết hướng phương,
Người thật rất thông đường đi tới
Không biết hướng thành ra bối rối,
Hiểu rành đường nên mới thung dung
Không thấy nên vấp ngã lung tung,
Được thấy rõ thì không đụng chạm
Bởi không thấy mới gây khổ thảm,
Nhờ thấy nên chẳng bám nợ đời
Thật khác nhau một vực một trời,
Người tu phải đặt nơi định huệ
Thành lòng phát những lời đại thệ,
Thệ độ vô số kể chúng sinh;
Thệ trừ xong phiền não nơi mình;
Thệ học hết pháp lành của Phật;
Thệ thành Phật cao siêu tột bực,
Ngày đêm luôn gắng sức tu hành
Những lời thề ấy phải đạt thành,
Dù phải chịu muôn nghìn đau khổ
Không thành được tự mình khó độ,

Thì còn mong cứu khổ được ai
Tập cho mình bơi lội thật hay,
Mới có thể vớt người chìm đắm
Ngày đêm phải tự mình suy gẫm,
Ngăn gió trần cho lặng sóng tâm
Sóng tâm còn, còn thấy lạc lầm,
Trời tròn lại thấy nhăn xẹo xọ
Sóng thì đục vật không lộ rõ,

Lặng thì trong chiếu tỏ thiên hình
Sớm làm cho tâm được thanh bình,
Là sớm được đạt thành trí huệ
Trí huệ có tất xong đại thệ,
Không sợ làm cho kẻ khác lầm
Chẳng khác nào đi khoảng tối tăm,
Trong tay sẵn có cầm ngọn đuốc,
Sẽ giúp cho kẻ an tâm được,
Mà chính mình cũng bước vững vàng
Đuốc làm cho mình thấy rõ ràng,
Trí huệ giúp người tan mê muội
Được có của nhờ lo cậm cụi,
Đắc đạo mầu nhờ gội trần tâm
Quyết tu hành tất đạt huyền thâm,
Chớ ngờ Phật xa xăm khó gặp
Nếu chịu khó ngày đêm tu tập,
Sớm muộn gì cũng đắc đạo mầu
Vạn sự do chí quyết làm đầu,
Chí đã quyết thế nào cũng được

Đừng hèn yếu trước điều trái ngược,
Chớ rụt rè trong cuộc gian nguy
Phải kiên trinh phải đủ gan lì,
Thắng chướng ngại thắng khi thử thách
Dẹp ích kỷ dẹp lòng kiêu cách,
Dẹp tham lam, dẹp nết dâm ô,
Dẹp gian phi dẹp tánh hàm hồ,
Thói ganh ghét cũng lo dẹp quét
Dẹp chửi mắng dẹp lời láo khoét,
Dẹp thêu thùa, dẹp hết ác ngôn,
Dẹp gắt gay, dẹp tánh tự tôn,
Dẹp trộm cướp dẹp luôn sát hại,
Dẹp giận dữ dẹp lòng ngu dại,

Thường gìn cho quảng đại tấm lòng
Kẻ tại gia cần phải lo xong,
Khi giao tiếp ở trong xã hội,
Cùng kẻ khác hằng ngày đáp đối,
Việc nọ kia trao đổi rất thường
Những sự nào nên thắng nên nhường,
Cần phải biết tận tường mọi việc
Vừa là giữ cho mình tinh khiết,
Vừa giúp cho đời biết sạch nhơ
Tránh không cho danh lợi làm mờ,
Ngăn tài sắc gạt lừa tội lỗi
Lấy giới luật ra làm ranh lối,
Gìn bước chân cho khỏi phạm qua
Lúc khó khăn nhớ niệm Di Đà,
Lấy bổn nguyện ra mà nhịn chịu

Buổi đầu cố nhiên còn vướng víu,
Nhưng sau rồi sẽ kéo suông ra
Trong khi còn là Sĩ Đạt Ta,
Với khi Phật Thích Ca có khác
Mặc dù chỉ là cùng một xác,
Nhưng khi mê khi giác khác nhau
Lúc còn mê mờ mịt lao xao,
Khi đã giác làu làu trong sáng
Mê với giác nói hai hình dạng,
Nhưng cũng từ một bản tâm sanh
Vạn sự do tâm ấy tạo thành,
Thấy tâm được là rành vạn sự
Do tâm khởi ra điều hung dữ,
Cũng tâm sanh ra sự hiền lành
Việc lớn lao bằng núi bằng thành,
Đến nhỏ nhít như kim như chỉ,
Tất cả cũng do tâm suy nghĩ,

Rồi tạo ra các sự nọ kia
Thấy được tâm như khóa gặp chìa,
Mở ra hết những gì trong ấy
Các vọng tưởng dù là che đậy,
Cũng rán tìm cho thấy bổn tâm
Tâm thấy là thấy Phật giáng lâm,
Tâm không thấy Phật làm sao thấy?
Tâm muốn thấy chớ tầm trên giấy,
Phải tìm trong lòng mới thấy ra
Vọng tâm như mây khói phong ba,

Chơn tâm tợ bao la vũ trụ
Lấy chơn tâm để mà làm chủ,
Chớ nhận lầm cái thứ vọng tâm
Vọng tâm mà tưởng thật là lầm,
Kẻ tu niệm phải cần định rõ
Chơn tâm rộng lớn và sáng tỏ
Vọng tâm thì hẹp nhỏ lu mờ,
Chơn tâm thì phẳng lặng như tờ,
Vọng tâm rối dường tơ vò cuộn;
Chơn tâm chẳng vật nào lôi cuốn,
Vọng tâm thì bị vướng lung tung
Chơn tâm thì như khoảng không trung,
Trùm vạn vật nhưng không một vật
Vọng tâm cứ đổi thay không dứt,
Nhưng chơn tâm chẳng chút đổi dời
Như hư không như ánh mặt trời,
Xưa cũng thế nay thời cũng thế
Vạn sự lấy tâm làm cội rễ,
Bỏ tâm là sự thế không thành,
Muốn đạt nơi bất diệt bất sanh,
Phải trở lại bổn tâm thường trụ
Nhớ lấy cái chơn tâm làm chủ,

Sẽ không lầm các thứ vọng trần
Chủ được tâm thì đạo được gần,
Không làm chủ được tâm xa đạo
Khắp thiện tín khá suy chu đáo,
Chủ được tâm cho đạo sớm khai
Đạo khai rồi cùng Phật đồng vai,

Hoàn toàn vượt khỏi ngoài sanh tử
Lúc nào cũng an nhiên vô sự
Tự do không còn thứ buộc ràng
Cõi vô sanh hoặc cõi Niết bàn,
Chính là cõi của tâm vi diệu
Kẻ học Phật phải cần tìm hiểu,
Để tu cho biết nẻo mà về
Đã tu mà không thoát cõi mê,
Thường vì bởi lối ra chẳng biết
Thiếu tin tưởng sẽ không nên việc,
Thiếu lòng thành thì Phật khó trông
Việc tu hành muốn được thành công,
Phải đầy đủ tấm lòng tin tưởng
Thường bị cảnh chung quanh ảnh hưởng,
Vì thiếu lòng tin tưởng mà ra
Nếu có lòng tin tưởng sâu xa,
Tất không bị người ta cám dỗ
Tin tưởng có cõi vui Tịnh Độ,
Tin tưởng mình có thể sanh qua
Tin tưởng xưa Phật cũng người ta,
Thì mình cũng sẽ là như Phật
Lời Phật nói không hề sai thất,
Nếu làm y như Phật đã làm
Tin tưởng sao làm vậy cho kham,
Không thể để ai làm thối chí
Nhứt định sẽ vẹn tròn đạo lý,

Được thành công như ý đã nguyền

Tin tưởng là sức mạnh vô biên,
Được thành Phật thành Tiên nhờ nó
Tin tưởng ấy trong lòng được có,
Thì sự tu đâu bỏ nửa đường
Khuyên nhủ trong bá tánh thập phương,
Tu phải có chủ trương mới được
Tin làm phước thì là được phước,
Làm ác thì gặp ác không sai
Tin rằng mình nghiệp dữ chẳng gây,
Nhứt định chẳng đầu thai cõi khổ
Việc trần chẳng để lòng ham hố,
Chắn chắc không bị trở lại trần
Lòng hằng mong cõi Phật được gần,
Thế nào cũng sanh lên cõi Phật
Luật nhân quả chẳng bao giờ trật,
Gieo giống nào thì mọc cây ni
Trồng từ bi có trái từ bi,
Gieo bạo ác lên cây bạo ác
Việc lành dữ của mình tạo tác,
Sau này mình hưởng hết không sai
Cõi Ta bà bất luận gái trai,
Tin như thế hết ai phạm tội
Nói cải hối lòng không thật hối,
Nói tin không tuyệt đối tưởng tin
Gặp khi đời thử quá sức mình,
Thường sa ngã không kình chống nổi
Vì lẽ ấy khi người cải hối,
Phải thành tâm chớ dối trong lòng
Những điều mình chưa gội rửa xong,

Tự hổ thẹn dù không ai biết
Được vậy mới trở nên thanh khiết,

Tội lỗi không còn việc tái lai
Trước kia dù nhiều sự lầm sai,
Nay sửa được ra người tốt đẹp
Thật hối cải chớ không nói mép,
Thì ai tu cũng chắc được thành
Đã quy y mà chẳng chịu hành,
Nên rất ít người thành chánh quả
Lỗi tại kẻ lòng còn dối giả,
Chớ Phật truyền đạo cả không lầm
Khá để lòng tin tưởng cho thâm,
Trọn đời cố gắng làm theo đúng
Thời tiết tốt muà màng được trúng,
Tu gặp đường đạo chánh mau nên
Quá mê đời việc đạo bỏ quên,
Tai hại nặng còn hơn nhà cháy
Bị nhà cháy còn mong cất lại,
Mất đạo rồi khó lấy đâu ra
Bị cháy nhà chỉ khổ đôi ba,
Mất đạo khổ sanh ra vô số
Bị nhà cháy một thời nghèo khổ,
Mất đạo rồi muôn thuở sầu đau
Nếu có người hỏi tại làm sao,
Đạo Phật được quý cao như vậy
Trả lời rằng: Đạo qua khổ hải,
Còn đời thì chìm mãi sông mê

Đạo gặp rồi mà lại bỏ bê,
Thì kiếp khổ nặng nề thêm nữa
Đạo giúp chúng qua cơn khói lửa,
Biết thương yêu giúp đỡ lẫn nhau
Không làm cho ai chịu khổ đau,
Hết còn thấy người nào ích kỷ
Ai cũng biết ở theo đạo lý,

Ai cũng đều xử trí công minh
Giúp cho nhơn loại được hòa bình,
Đời sống được trở nên hạnh phúc
Về vật chất không còn thiếu hụt,
Về tinh thần luôn được sạch trong
Cõi thế gian đổi lại Tiên Bồng;
Người tội lỗi không trông thấy nữa
Đời chẳng khác nào như nhà lửa,
Đạo như là nước chữa cho tiêu
Thiếu nước thì nhà sẽ bị thiêu,
Vật trong ấy đều tiêu tro cả
Đạo cao quí thật là vô giá,
Không thể nào mô tả cho cùng
Đời muốn ra khỏi cảnh lao lung,
Nhứt định phải cần dùng đến đạo
Cột kèo thiếu thì nhà xệu xạo,
Đạo đức không đời bạo ngược luôn
Đạo giúp cho đời rối được suông,
Sống không tội thác nương cõi Phật
Người đời được trở nên thành thật,
Nhờ gìn câu đạo đức phần nhiều

Nếu đồng theo đạo đức một chiều,
Đời người biết bao nhiêu tốt đẹp
Nhà lao tự nhiên là phải dẹp,
Tòa án không còn lập ra chi,
Khỏi phải cần canh giữ làm gì,
Cũng chẳng sợ ai đi lấy phá
Người nào cũng đàng hoàng phong nhã,
Nêu cao nền văn hóa con người;
Ai cũng đều ăn nói vui tươi,
Không còn kẻ mở lời thô lỗ;
Trong đồng bái đến ngoài thành phố,

Không còn nghe thấy kẻ gian manh
Ở chỗ nào cũng được an lành,
Đạo đức dẫn nhơn sanh đến đó
Cảnh sống ấy nếu chưa được có,
Thì đời chưa tiến-bộ chút nào
Chỉ tiến về phương diện hùng hào,
Chưa tiến một bước nào lương thiện
Tiến bộ đó chỉ làm nguy biến,
Càng tiến nhiều càng khiến khổ lung
Tình trạng trên thế giới rối tung,
Cũng vì tiến bộ không phải chỗ
Mạnh hiếp yếu cho là tiến bộ,
Giàu hiếp nghèo gọi đó văn minh
Tiến bộ như thế sẽ chiến tranh,
Văn minh kiểu đó sanh đổ máu
Thật tiến bộ không còn hung bạo,

Thật văn minh xây tạo hòa bình
Lấy trí suy cho rõ sự tình,
Đời chưa thật văn minh tiến bộ
Về vật chất thi đua rần rộ,
Còn tinh thần chẳng có mở mang
Thấy nhân tình quá đỗi khô khan,
Lo cho kẻ thế gian bất ổn
Quá tài sắc thành ra hỗn độn,
Quá lợi danh làm rộn lòng người
Thảm khốc nhiều chớ ít vui cười,
Là cảnh sống của người hiện tại
Người chỉ có khác nhau thời đại,
Cũng một tuồng ân ái như xưa
Cảnh hồng trần dù lắm mến ưa,
Rốt cuộc cũng chỉ đưa đến mộ
Ăn của thổ thì huờn lại thổ,

Xác phàm nhơn có số định rồi
Tạo cho nhiều cũng chỉ thế thôi,
Thân khi mất sự đời cũng mất
Thật nào khác chiêm bao một giấc,
Tiêu tan không sự vật nào còn
Kể ra nào vợ đẹp hầu non,
Nào cát tía lầu son lộng lẫy,
Nào xe cộ tàu bè bóng bẩy,
Nào bạc vàng của cải dư muôn,
Dứt thở rồi vạn sự đều buông,
Sự vật bỏ còn thân cũng rã;
Cõi tạm giả xác thân cũng giả,

Đến cuối cùng đều hóa ra không;
Mưu mẹo gì cũng chỉ luống công,
Càng thêm tội chớ không tồn tại
Tội càng lắm càng làm ngu dại,
Sự khổ đau càng phải chịu nhiều
Kiếp luân hồi nối mãi không tiêu,
Đường sống chết cứ theo chẳng cuối
Đó không phải tại nơi may rủi,
Mà tại người tự trói buộc vào
Bởi say mê nơi cõi trần lao,
Phải vào đó không sao chạy khỏi
Phật xưa đã nhiều lần kêu gọi,
Lòng say mê buộc trói chúng sanh
Chuyển luân trong sáu nẻo bất lành,
Chịu thống khổ tự mình không biết
Say mê ấy sớm lo trừ tiệt,
Thì chuyển luân cũng diệt liền theo
Khổ sáu đường sẽ chẳng còn đeo,
Thần chết hết đuổi theo bắt bớ
Cũng hết bị ai theo đòi nợ,

Chẳng còn mang cái sợ trong lòng
Đứng ngoài vòng thành, trụ, hoại, không,
Được bất diệt bất sanh như Phật
Làm chủ tất cả trong vạn vật,
Được bản thân chơn thật bất hư
Cõi Niết Bàn tịch tịnh thường cư,
Thường an lạc thường như ý nguyện

Khác hơn cõi Ta Bà xao xuyến,
Cõi Niết Bàn yên lặng vô cùng,
Được tới đây mới thật thung dung,
Người sống mãi chớ không ai chết
Không già yếu ốm đau mỏi mệt,
Được hoàn toàn sáng suốt phi thường
Trí phàm không có thể đo lường,
Cảnh mầu nhiệm vô biên vô tận
Chúng sanh nếu tu hành tinh tấn,
Đều được đi tới cảnh Niết Bàn
Quyết lòng tu sẽ được bước sang,
Còn lần lựa nghi nan khó tới
Ngày tháng cứ trôi qua không đợi,
Gần lâm chung mới hối muộn màng,
Sớm tu thì sớm hết khổ nàn,
Sớm tới cõi Niết Bàn tịch tịnh
Việc trần thế chớ nên bịn rịn,
Hãy nhứt tâm tu tỉnh thường ngày
Rán làm cho thấy tánh bổn lai,
Các vọng tưởng trần ai mới hết
Khi tịnh niệm lòng còn mỏi mệt,
Thì là chưa mở được huệ tâm
Sự thấy nghe chậm chạp sai lầm,
Các phiền não mọc mầm không nghỉ
Khá phân tích nơi lòng cho kỹ,

Đừng để lầm nhận quỉ là con
Thật tâm chơn thanh tịnh vẹn toàn,
Còn tâm vọng thỉ chung bất nhứt

Tâm chơn mới là tâm chư Phật,
Tâm vọng là tâm các Ma Vương
Tâm chơn thì đến cõi Tây Phương,
Còn tâm vọng lạc đường Địa ngục
Tâm chơn dẫu phong ba chẳng đục,
Tâm vọng vừa mới lắc nổi bùn
Thật tâm chơn sáng sủa vô cùng,
Còn tâm vọng mông lung bất tận.
Nhờ sáng sủa nên không lầm lẫn,
Vì mông lung nên lộn sai đường
Vọng với chơn phải xét tận tường,
Tìm lấy cái tâm chơn làm chủ
Tâm chơn tất là tâm thường trụ,
Tâm vọng là tâm đủ thứ sanh
Tâm chơn là tâm được trọn lành,
Còn tâm vọng hay sanh niệm dữ
Lành mới thật là hành Phật sự,
Dữ thì là đồng thứ nghiệp ma
Khởi tâm lành thì phước sanh ra,
Khởi tâm dữ thì là họa tới
Tâm chơn tất việc lành thường khởi,
Tâm vọng thì việc dữ thường sanh
Tự xét tâm khởi dữ hay lành,
Tất biết rõ tâm chơn hay vọng
Việc trần tục khiến cho tâm động,
Dữ thì nhiều lành chẳng bao nhiêu
Vừa móng tâm thì phải trừ tiêu,
Chớ để phạm rồi sau mới hối

Biết chừa bỏ từ trong vọng khởi,

Thì hành vi tội lỗi không sanh;
Tức nhiên là người được trọn lành,
Tâm vọng ấy trở thành chơn được
Biển trần khổ sóng đùa xuôi ngược,
Phải quyết tâm xông lướt cho qua
Phá vòng vây của lũ yêu ma,
Để gặp mặt Di Đà, Phật Tổ
Thắng qua được tình đời cám dỗ,
Thật là điều kham khổ vô cùng
Kẻ tu hành thiếu chí đại hùng,
Thì không thể thành công đắc quả
Lòng tin tưởng cứng như sắt đá,
Không bao giờ tan rã yếu mềm
Hành đạo mầu bất luận ngày đêm,
Sóng lòng sẽ làm êm lặng được
Biết bao vị thánh hiền thuở trước,
Buổi ban sơ bị trượt liên miên
Nhưng trượt rồi cố đứng dậy liền,
Do nơi đó được nên đạo cả
Nay nếu có người tu bị ngã,
Hãy mau chơn bươn bả đứng lên
Tuy hư mà cố sửa thì nên,
Như nhiều bậc Thánh Hiền thuở trước
Làm tội được thì làm phước được,
Đều do lòng cương quyết của mình
Tội phước gì cũng tự tâm sinh,
Chớ rằng việc làm lành thì khó

Tánh ích kỷ nếu người chịu bỏ,
Việc lành chi cũng có thể làm
Người đời thường vì bởi riêng tham,
Nên không chịu ra làm việc phước
Có nhiều kẻ hại dân hại nước,

Giựt đầu này lấy cướp chỗ kia,
Mặc tội tình mặc miệng đời bia,
Phần lớn cũng là do ích kỷ
Càng ích kỷ càng không đạo lý,
Chỉ lo thân chẳng nghĩ đến ai
Của mình thì nắm chặt trong tay,
Của người muốn vắt chài ra nước
Nghe thấy kẻ thiếu sau hụt trước,
Mà vẫn không động chút lòng thương
Trái lại còn kiếm cách gạt lường,
Ấy là cũng vì lòng ích kỷ
Nếu muốn được tròn câu đạo lý,
Phải dẹp lòng ích kỷ cho xong;
Thì từ bi bác ái đại đồng,
Người mới có thể mong thực hiện
Dù người có ra công tu luyện,
Mỗi ngày lo tụng niệm ba thời
Mà tánh tình ích kỷ không rời,
Thì cũng khó về nơi Cực Lạc
Tánh ích kỷ dẫn đầu tham ác,
Thường làm cho thân thuộc phân ly;
Tớ bất trung con lỗi đạo nghì,

Bạn phản bạn cũng vì ích kỷ
Còn có biết bao trò quỉ mị,
Cũng do lòng ích kỷ gây ra
Làm cho người quên việc xấu xa,
Bị ô nhục cũng là ích kỷ
Lấy nhân quả để mà suy nghĩ,
Thấy rằng lòng ích kỷ đáng kinh;
Hiện tại làm cô độc đời mình,
Sau còn phải trở lên theo của
Đời nọ qua, đời kia tới nữa,

Làm mọi cho tiền của mỗi đời
Không kiếp nào lòng được thảnh thơi,
Tánh ích kỷ làm người ràng buộc
Dịp giải thoát nhiều lần bỏ huốt,
Cũng là do lòng ích kỷ sanh
Cứ bo bo tài sắc lợi danh,
Cho đến lúc tử thần đến dắt
Tánh ích kỷ làm mù tai mắt,
Làm bướng càng chất ngất tội sầu
Hưởng một thời nào có được lâu,
Mà mưu việc tội sâu tợ biển
Của thế gian tâm trần quá nghiện,
Nên quên suy đến chuyện ngày mai
Biết họa tai mà vẫn vui say,
Cho đến phút thở dài chưa hối
Từ vô thỉ tới nay vẫn tội,
Đã làm cho quen lối hồng trần
Rất ít người đủ sức trở chân,

Phần đông cứ đi luôn đường khổ
Dù rằng các Phật từng dạy dỗ,
Kẻ tin theo thì có mấy người
Còn phần đông chẳng chịu nghe lời,
Nên cảnh khổ trên đời càng lắm
Nay cuộc thế như thuyền chở khẳm,
Nổi gió giông bị đắm dễ dàng
Không nghe lời của Phật khuyên can,
Việc trần cứ đeo mang lụy kiếp
Tánh ích kỷ biết bao khủng khiếp,
Đã kể trên nên xét tận cùng
Muốn không còn sanh cõi lao lung,
Phải dẹp nó chớ lòng ôm ấp
Việc phước đức hãy nên làm gấp,

Đường chơn tu luyện tập ân cần
Sự nhọc nhằn chớ quản nại thân,
Thì nhứt định biển trần tát cạn
Lòng tu sớm chiều không để lảng,
Phật Tây Phương sẽ giáng đầu giường
Lời cao siêu Phật pháp tỏ tường,
Tự nhiên mở rộng đường Cực Lạc
Muốn hiện tại trở nên Bồ Tát,
Lời trên đây chạm khắc vào lòng
Các nhiễm ô gội rửa sạch không,
Chỉ còn nguyện đầy lòng cứu độ
Gặp những kẻ lâm vòng đau khổ,
Dùng tiện nghi cứu độ cho an

Vạch rõ đường đi đến Tây Phang,
Để cho khách thế gian tìm đến
Nếu có kẻ việc trần quá mến,
Chẳng những không nghe đến lời khuyên
Trái lại còn nhạo báng khùng điên,
Cũng không bỏ cứ khuyên nhủ mãi
Với ai cũng từ bi quảng đại,
Tìm cách khuyên trở lại đường lành
Dù cho thân phải chịu hy sinh,
Cũng vui vẻ hiến mình cứu thế
Đạp gai gốc sỏi sành bất kể,
Miễn lấp xong được bể khổ đời
Khiến cho ai cũng được thảnh thơi,
Không còn kẻ sống đời lao lý
Hoàn toàn dứt sạch lòng ích kỷ,
Chỉ nhứt tâm lo nghĩ cứu dân
Vẫn sẵn sàng vì đạo hiến thân,
Đó mới thật tinh thần Phật giáo
Lúc nào cũng thật hành chánh đạo,

Treo cao gương hòa hảo cho đời
Khiến thiện nam tín nữ khắp nơi,
Soi theo đó để hồi tỉnh lại
Truyền bá mạnh mẽ tình bác ái,
Quyết làm cho thế giới hòa bình,
Không còn nghe tiếng động đao binh,
Khắp nhân loại hiền lành như một
Đời nhơ xấu đổi ra đời tốt,
Làm cho người ngu dốt được thông

Việc từ bi chẳng phải nói không,
Mà là phải thật hành rõ rệt
Vì việc lớn của đời sống chết,
Vì việc lo giải thoát hồng trần,
Nên cố truyền Phật pháp xa gần,
Để cho khắp nhân dân tỉnh ngộ
Chơn Phật tử đầy lòng hóa độ,
Chẳng hề nao gian khổ đời mình;
Lòng từ bi cùng Phật một tình,
Vì sanh chúng hy sinh tất cả
Đời với đạo đâu là thật giả,
Tại sao cần hối quá tu hành
Giải thích cho người được biết rành,
Hầu có đủ lòng tin đạo lý
Kêu gọi mãi chẳng bao giờ nghỉ,
Để cho người chăm chỉ tu hiền;
Ở tại gia như ở chùa chiền,
Được nhứt trí cần chuyên đạo đức
Cùng nhau biết đồng tâm hiệp lực,
Kẻ thì cày người cuốc nuôi nhau
Làm cho đời sống bớt khổ lao,
Là công việc người tu phải nghĩ
Cố gắng dẹp được lòng ích kỷ,

Tình nghĩa xong đạo lý cũng xong,
Hợp nhau làm chi cũng thành công,
Sự chia rẽ cũng không sanh được
Làm phước chẳng tự cho rằng phước,

Giúp người không nghĩ giúp là công
Người đền ơn đáp nghĩa chẳng mong,
Là nhờ dứt sạch lòng ích kỷ
Cần là giúp chớ ơn chẳng nghĩ,
Thiếu là đem bố thí rồi thôi
Như thế là mới thật thương người,
Tâm ấy mới giống nơi tâm Phật
Tâm Phật vốn là tâm chơn thật,
Thật từ bi thật bác ái tâm
Vớt chúng sanh khỏi biển luân trầm,
Sự ân ích không cần ai đáp
Mẹ thấy con bịnh tình nguy cấp,
Lòng thương lo đến mất ngủ ăn,
Lo thuốc men cơm áo lăng xăng,
Muốn con mạnh chớ ân đâu kể
Phật đối với chúng sanh cũng thế,
Thương chúng sanh như mẹ thương con,
Cứu độ cho thống khổ không còn,
Ngoài ra chẳng còn mong chi khác
Độ đời đến đỗi quên khổ xác,
Lòng từ-bi không thước nào đo
Lo chúng sanh chớ chẳng riêng lo,
Tánh ích kỷ thật là hết cả
Mối đạo Phật trở nên rời rã,
Cửa thiền môn vắng kẻ vãng lai,
Cũng vì lòng của khách mặn chay,
Quá giả dối, quá đầy ích kỷ,
Lời Phật pháp hoàn toàn chơn lý,

Người lại thêm nhưn nhị cho hư,
Dắt nhau đi trái ngược lòng từ,
Làm cho kẻ ngoài đời chán ngán
Cần phải sửa lại cho chánh đáng,
Chớ nên đem treo bảng lừa đời
Phật dạy sao thì phải y lời,
Mới không thẹn là người học đạo
Phật vì thấy chúng sanh khổ não,
Mới đem truyền chánh đạo cứu an,
Đâu phải vì muốn lập giàu sang
Người chớ lấy đạo làm lợi khí
Những kẻ tu còn lòng ích kỷ,
Chán đời lo ẩn sĩ tu thân
Không để lòng lo việc cứu dân,
Tu như thế cũng không thật đúng
Huống chi hạng chỉ lo lợi dụng,
Lại càng không thể nhận là tu
Sở dĩ nền Phật giáo mờ lu,
Là do những kẻ tu dối ấy
Khắp thế giới chùa chiền đầy dẫy,
Thật tu hành có mấy người đâu;
Làm cảnh chùa mất nghĩa cao sâu,
Thành ra chỗ để cầu tài lợi
Sai lầm ấy nhiều người biết tới,
Vẫn để nguyên không đổi sửa ra,
Khiến cho nguồn chân lý sâu xa,
Lần lần biến thành ra mê tín
Phải hợp lại để mà chấn chỉnh,

Cho cảnh chùa giống cảnh Tây phương,
Để người đời lấy đó làm gương,
Bỏ hung ác theo đường lương thiện
Ở chùa phải lo bề tu luyện,

Đã xuất gia chớ luyến hồng trần
Ăn của dân phải cứu độ dân,
Mới là đúng tinh thần nhà Phật
Đã vào đó phải cho thành thật,
Đúng đắn nhà đạo đức tu hành;
Mặc thế gian danh lợi cạnh tranh,
Lòng mình chẳng còn ganh việc thế;
Cố tịnh niệm cho khai trí huệ,
Đem lời kinh tiếng kệ khuyên đời;
Dùng từ ngôn cảm hóa khắp nơi,
Như vậy mới thật người Phật tử
Khi ngoài thế thì làm hung dữ,
Đã vào chùa thì phải hiền lành
Chùa chiền là nơi để tu hành,
Đâu phải chỗ để dành làm dữ
Đã được tiếng là nhà Phật tử,
Thì phải làm các sự từ bi;
Cách ở ăn theo đúng luật nghi,
Mới khỏi tiếng xầm xì nhạo báng
Đời có đủ thiên hình vạn trạng,
Để làm cho mù quáng sai lầm,
Nhà tu hành cần phải trì tâm,
Thì mới khỏi bị làm sa ngã
Các tập nhiễm từ lâu trong dạ,

Nếu người chưa phóng xả hoàn toàn,
Dù trải qua đến mấy thời gian,
Có dịp nó cũng hoàn trở lại
Lần sau sẽ phạm nhiều gấp mấy,
Hơn lần đầu đã phải phạm vào
Cho nên lòng ô nhiễm trần lao,
Trừ sạch chớ mảy nào để sót
Ruồi lằng nó hay ưa đồ ngọt,

Lòng người thường mến việc trần duyên
Người tu không đủ sức nhẫn kiên,
Thì sẽ bị đảo điên tâm chí
Gặp thử thách nếu không suy nghĩ,
Thì mười người sẽ bị hết mười;
Suy nghĩ là ngọn đuốc của người,
Tiên Phật cũng nhờ nơi suy nghĩ
Người mà được biết điều liêm sỉ,
Ấy là do suy nghĩ phần nhiều
Nếu tiến thêm một bước cao siêu,
Tất nhiên được trọn điều từ thiện
Dựa chơn lý để mà suy biện,
Người chớ nên nghĩ chuyện hoang đường,
Mới khỏi điều mình lịch chê lươn
Chơn lý vốn là gương đối chiếu
Sự tà chánh khi mình chưa hiểu,
Thường làm cho lẹo nhẹo trong tâm
Nếu muốn cho khỏi sự sai lầm,
Lấy chơn lý ra phân thì đúng

Nắm chơn lý thì không lúng túng,
Chẳng bị ai lợi dụng đường tà,
Và mình không thể dối người ta
Được siêu thoát cũng là nhờ đó
Đường chơn lý nếu người hiểu rõ,
Thì không còn tin bạ làm càng
Việc của mình hay của thế gian,
Đều căn cứ ở trên sự thật
Đúng sự thật chẳng bao giờ mất,
Nó xưa nay vẫn một mà thôi
Đem nó ra giải quyết sự đời,
Đâu đó sẽ đến nơi viên mãn
Lấy sự thật ra làm căn bản,

Thì đạo đời xử đoán công minh
Không bị điều tà kiến làm chinh,
Nó giúp kẻ tu hành chín chắn
Vạn vật dưới bóng trời mọc lặn,
Có vật nào mà đặng thật đâu
Bị tiêu mòn hoặc sớm hoặc lâu,
Không có một vật nào tồn tại
Phải tìm chỗ trường sanh bất hoại,
Chớ ngồi đây chịu mãi tử sanh
Kiếp người đầy giả dối hôi tanh,
Xem như thật mà không phải thật
Xác thân của người còn phải mất,
Thì trong đời có vật nào còn
Biết vật chi rồi cũng tiêu mòn,
Cứ đeo đắm là không sáng suốt

Nên mở hết sự đời trói buộc,
Để làm cho rảnh kiếp vô thường
Sống lâu dài như Phật Tây Phương,
Thân ấy mới là thân chơn thật
Thân hiện tại có ngày phải mất,
Bởi nó là giả chất cấu thành
Đâu bằng thân sen báu thai sanh,
Vô số kiếp thơm lành bền bỉ
Như các Phật xưa nay đã chỉ,
Trong giả thân có cái chơn thân
Chúng sanh nên định tỉnh tâm thần,
Sẽ tìm thấy chơn thân ấy được
Trong chất ướt tất nhiên có nước,
Trong cành cây có chất bông hoa
Trong giả thân của kiếp người ta,
Có thân thật rán mà tìm lấy
Bỏ thân giả, thật thân khó thấy,

Phật khi xưa cũng phải dùng thân
Thân ví như thuyền để làm chân,
Đưa sanh chúng qua sông mê khổ
Nơi bến giác khi thuyền đã đỗ,
Người bước lên thuyền bỏ lại sông
Nếu người còn đang ở giữa dòng,
Bỏ thuyền tất là không tới bến
Dùng thân chớ lòng không chấp mến,
Nếu mến thân, mến đến sự đời
Sẽ làm cho các nghiệp không rời,

Tất phải bị luân hồi để trả
Nếu thế chẳng bao giờ thong thả,
Cứ đầu thai chịu quả khổ luôn
Nên việc đời muốn được gỡ suông,
Thân chớ mến nên dùng cho khéo
Khéo dùng thân để mà mở nẻo,
Đưa hồn về đến cõi Niết Bàn,
Và lo toan cứu giúp nhơn gian,
Sớm khỏi cảnh lầm than đói khó
Cứu được kẻ dù thân phải bỏ,
Cũng vui lòng chẳng có ngại ngần
Không lúc nào chẳng nghĩ đến dân,
Đó mới thật tâm hồn Phật giáo
Kẻ khổ não như mình khổ não,
Hết lòng đem cơm áo giúp cho
Thấy mắc nàn lòng biết thương lo,
Lương tâm của người tu phải thế
Cảnh lao khổ có vô số kể,
Phải có lòng cứu tế vô biên,
Thì mới mong độ khách trần duyên,
Qua khỏi cảnh đảo điên tai khổ
Muốn thật hiện được lòng đại độ,

Trước nhứt là phải bỏ tiểu tâm
Kế đó là phải độ lượng thâm,
Mới áp dụng từ tâm đúng chỗ
Lúc làm gỗ cho đời chạm trổ,
Lúc thì làm búa bổ vào tường
Khi nhu hòa khi phải cang cường,

Cần phải biết tùy phương hóa độ
Hoặc dùng khổ cứu người nghèo khổ,
Hoặc dùng sang để độ giàu sang
Hoặc dùng dân để tỉnh thức quan,
Hoặc dùng lấy quan quyền tế thế
Cứu được kẻ nào đâu phải dễ,
Thiếu hy sinh không thể giúp đời
Lại phải còn tùy cảnh tùy thời,
Đặt phương tiện đến nơi đến chỗ
Người đang khát đem dầu mà đổ,
Thì chỉ làm cho họ bất bình
Cách khuyên tu không hợp cảnh tình,
Sẽ khiến kẻ không tin tưởng đến
Muốn độ chúng không làm chúng mến,
Tất họ không vui đến qui y
Cần phải làm cho chúng kính vì,
Thì họ mới chịu theo qui Phật
Gặp những kẻ chưa thông đường đất,
Trong lòng còn ngờ vực dẫy đầy,
Khó làm cho họ tỉnh phút giây,
Mà cần phải nhiều ngày khuyên nhủ
Có lắm kẻ quá mê giấc ngủ,
Tiếng trời gầm chưa đủ giật mình
Đối với người say đắm phàm tình,
Nghe vài bận kệ kinh khó tỉnh
Phải tha thứ phải đầy nhẫn nhịn,

Phải bền lòng phải tính dẻo dai,

Kêu gọi hoài dù kẻ mấy say,
Chắc chắn sẽ có ngày tỉnh được
Lời Phật pháp như là mưa nước,
Tâm trần mê nào khác lửa đồng
Mưa nhiều thì lửa tắt chẳng không,
Chớ thấy lửa minh mông mà chán
Lời Phật pháp là lời chánh đáng,
Tâm trần mê là chẳng thật tâm
Chánh đáng thì sẽ thắng sai lầm,
Lời Phật sẽ thức tâm mê được
Lấy gươm trí ra mà xông lướt,
Cứu người trong trận giặc mê si,
Để hoàn thành chí nguyện từ bi
Như là Phật Mâu Ni thuở trước
Đời như cá ao gần cạn nước,
Hiện thời không phải lúc chần chờ
Nên tùy phương giục thúc từ giờ,
Kẻo không kịp thời cơ biến chuyển
Nào nội biến nào là ngoại biến,
Kẻ thì lên người xuống lăng xăng
Lắm đổi thay lắm sự khó khăn,
Người xúm trói nhau hơn là mở
Tai trời đã không phương cạy gỡ,
Thêm nhơn tai nhiều chỗ gây ra
Cõi hồng trần là bãi tha ma,
Cứ chôn xác người ta không ngớt
Sự hung ác của người nếu bớt,
Thì nạn tai tất được giảm đi
Các sầu ưu khổ ách chi chi,

Hầu hết tại người qui tập nó
Xưa nay vẫn cứ như thế đó,

Tự người làm đau khổ cho người
Có nhiều người biết rõ mười mươi,
Lòng cũng vẫn đua bơi việc ác
Làm dữ chẳng những thân hình phạt,
Mà linh hồn cũng lạc luân thêm
Người chết rồi đâu phải là êm,
Còn tiếp tục chịu thêm đau khổ
Lăn lộn mãi ở trong mê lộ,
Phải gánh mang vô số cực hình
Bao nhiêu điều tội ác của mình,
Nó đều biến ra thành địa ngục
Nào là chảo dầu sôi ùn ục,
Nào là giòi lúc nhúc thay cơm
Nào là rừng đau kiếm lơm chơm
Nào là núi lửa phừng phừng cháy;
Ác thú có biết bao nhiêu loại,
Yêu tinh không còn thiếu mặt nào;
Đít bàn chông đầu chậu máu đào,
Đủ thứ quỉ đầu trâu mặt ngựa:
Con thì vác búa to ra bửa,
Con thì mang gậy chỉa ra đâm,
Con thì đem dao lớn đến bầm,
Con thì cố xé làm hai thỏi,
Con móc mắt con lo cắt lưỡi,
Con rút gân con thẻo lột da

Cảnh hãi hùng không chỗ hở ra,
Còn nhiều nữa khó mà kể hết
Khổ khi sống khổ sau khi chết,
Khổ hồn linh khổ xác thân trần,
Chúng sanh luôn chịu khổ không ngừng,
Cũng vì bởi nguyên nhân tội ác
Nếu không sớm mở đường giải thoát,

Quỉ vô thường đến dắt hết mong
Chốn ngục hình bị ném vào trong,
Chừng đó dẫu hối không thể kịp
Hiện thời rán chừa xong ác nghiệp,
Việc thiện lương nên tiếp tục làm
Dù khó khăn cũng rán gìn kham,
Mối đạo pháp cứ phăng đi tới
Rèn lòng chớ để cho phạm giới,
Kiểm điểm từ lời nói việc làm,
Những điều còn ô trược tục phàm,
Thì nhứt quyết trì tâm sửa chữa
Lo đạo đức như lo cơm bữa,
Nhớ Phật như mẹ nhớ con cưng
Tất nhiên không còn tạo nghiệp trần,
Cảnh Phật sẽ đặt chơn vào được
Từ làm tội đổi ra làm phước,
Chỉ cách nhau ở chỗ quyết tâm
Đâu phải là cách trở xa xăm,
Mà sanh chúng bảo rằng khó đổi
Việc làm phước hay là làm tội,
Đều tại mình không phải tại ai

Nếu muốn tu thì cứ tu ngay,
Chớ đừng có đợi mai đợi mốt
Lòng cương quyết dù ai muốn cột,
Cũng không làm sao buộc được mình
Nếu người tu có đủ đức tin,
Sẽ thắng được cảnh tình trắc trở
Lòng tin tưởng vốn là cơ sở,
Tin tưởng càng mạnh mẽ chừng nào,
Mục đích càng sẽ được tới mau,
Không ai có thể nào xô ngã
Tin tưởng mạnh đạo mau đắc quả,

Đạo có tin mới có thể tu;
Tu không tin thì đạo mờ lu;
Đạo tin mạnh lỗi nào cũng bỏ
Tin biết xét là tin sáng tỏ,
Tin không suy tin đó tối tăm
Tin tưởng là căn bản đành rằng,
Không suy xét tin càng nguy hiểm
Vì đạo chánh thì là rất hiếm,
Còn đạo tà khỏi kiếm cũng ra
Nếu tin càn dễ lạc đường ma,
Rất khó được sang qua cõi Phật
Phải suy xét cho tường sự thật,
Thật chơn tu thật đức từ bi
Thật là đường giải thoát mê ly,
Chừng ấy sẽ qui y tin tưởng
Thấy linh nghiệm rồi tin càn bướng,

Thấy hay ho rồi muốn theo đi,
Chánh hay tà không chịu xét suy,
Tin như thế làm nguy hại kiếp
Lọt vào lưới mới quày sao kịp,
Mắc bẫy rồi muốn dứt sao ra
Để lòng tin lầm lạc đường tà,
Hồi tỉnh được thật là rất khó
Nên cần phải nhắc cho lớn nhỏ,
Đối sự chi cũng chớ tin càn
Phải dò sau xét trước đàng hoàng,
Thật chánh đáng rồi tin mới vững
Bị lầm lạc chỉ trong một bận,
Đủ làm cho thân phận đảo điên
Lầm của tiền có thể tạo nên,
Còn lầm mạng không phương lấy lại
Tin đúng chỗ phước lưu vạn đại,

Tin sai đường di hại thiên niên
Sự tin là quan trọng vô biên,
Phải dè dặt chớ nên tin bướng
Sống gần kẻ có nhiều tin tưởng,
Rất dễ gây ảnh hưởng đến mình
Nếu mình không suy xét cho minh,
Thì sẽ bị cảm tình lôi cuốn
Ví như rượu mình không hề uống,
Nhưng gặp người đem đến mời luôn,
Khó làm cho người nhịn miệng suông,
Mười người bị uống luôn hết chín
Vì lẽ đó cần nên bình tĩnh,

Chớ để cho nhẹ tính điều nào
Mỗi người thường tin tưởng khác nhau,
Thấy người bước bước theo không được
Tin lầm ít khi nào được phước,
Mà thường hay bị chuốc tội thêm
Gặp thời kỳ đạo mọc như nêm,
Trong sanh chúng lầm tin rất dễ
Tin lầm đến phạm vào luật lê,û
Tin lầm gây trái lẽ công minh,
Tin lầm làm đảo ngược kệ kinh,
Tin lầm tội mà tin rằng phước,
Tin lầm khiến tan nhà mất nước,
Tin lầm làm kẻ khóc người than,
Tin lầm gây thống khổ họ hàng,
Tin lầm khiến tiêu tan sự nghiệp,
Tin lầm dẫn đến nơi lừa bịp,
Tin lầm gây ra việc sát nhơn,
Tin lầm đành lấy oán trả ơn,
Tin lầm mắng thánh thần không nể,
Tin lầm khiến làm điều tội tệ,

Tin lầm đi bác bẻ Phật ngôn,
Tin lầm mình dại tưởng là khôn,
Tin lầm mới tự tôn tự đại,
Tin lầm chỉ có đời hiện tại,
Tin lầm không ai thấy việc mình,
Tin lầm tin hoặc kẻ truyền tin,
Tin lầm có hằng nghìn muôn chuyện,

Tin ở sách hoặc tin ở miệng,
Hoặc là tin ở chuyện mắt trông,
Hoặc tự suy rồi tự tin lòng,
Có nhiều cách tin không kể xiết;
Tin lầm việc hoặc tin đúng việc,
Là vấn đề quan thiết vô cùng
Sự vui tươi hay việc hãi hùng,
Đều quan hệ với lòng tin ấy
Sống chết cũng liên quan vào đấy,
Vinh nhục đều bởi tại nó ra
Từ xưa nay trong cõi người ta,
Việc thành bại đều do tin tưởng
Nếu tin đúng thì thành hình tượng,
Bằng tin sai thì uổng công phu
Lên Thiên Đường hay xuống ngục tù,
Do tin đúng hay là không đúng
Nào Thánh chiến vô cùng kinh khủng,
Nào Đảng tranh chấn động đất trời,
Đã diễn ra khắp chốn cùng nơi,
Đều do ở lòng người tin tưởng
Tin gây chiến là tin hẹp lượng,
Tin gây hòa là rộng sự tin
Tin cách nào cứu được sanh linh,
Như thế mới là tin chánh đáng
Truyền đạo pháp có nhiều hình dạng,

Nhưng không ngoài căn bản cứu đời
Đạo pháp nào dạy việc hại người,
Nhứt định chẳng đúng nơi chánh pháp

Đã thấy rõ là không phù hạp,
Dù cho ai có ép không tin
Đủ tinh thần làm chủ lấy mình,
Thì những sự lầm tin sẽ khỏi
Việc chưa biết thì cần phải hỏi,
Điều còn nghi cứ bới cho ra
Chớ ậm ừ nửa Phật nửa ma,
Đến rốt cuộc chẳng ra gì cả
Càng gạn hỏi càng rành thật giả,
Có nghi nan mới có đi sâu
Nghi mới tìm thấy rõ đuôi đầu,
Hỏi mới biết lý mầu ráo rốt
Dốt không hỏi bao lâu cũng dốt,
Nghi không tìm đến chết chưa thông
Thật chánh tông hay thứ tà tông,
Cố gạn hỏi thì không lầm lạc
Việc chi cũng phải cho đích xác,
Chớ nên tin một cách mù mờ,
Mặc dù là những việc thiên cơ,
Nhưng cũng phải tin cho hữu lý
Con người có kho tàng suy nghĩ,
Cứ dùng luôn không thể nào cùng
Các bí huyền trong khoảng không trung,
Nó có sức phá tung ra được
Giống người chẳng phải là nhu nhược,
Mà giống người tột bậc cang cường
Nếu để tâm khảo cứu suy lường,
Có sức mở được đường Trời đất

Người có thể đi Tây phương Phật,

Người cũng đi địa-ngục dễ dàng
Giống người là ở giữa chừng thang
Muốn đi xuống đi lên được cả
Trí huệ của người là chìa khóa,
Có khả năng mở cả máy trời
Nó sẵn nằm trong óc của người,
Người nào cũng tự moi ra được
Người mà được hoàn toàn hạnh phước,
Người mà chung hưởng cuộc an vui,
Cũng là nhờ trí huệ của người,
Biết phát triển nhằm nơi đúng chô.ù
Trí của Phật làm dài kiếp số,
Trí của phàm làm thọ mạng teo
Nên chọn đường Phật trí mà theo,
Tránh khỏi nạn hiễm nghèo đưa lại
Trí Phật rộng trùm bao sơn hải,
Trí phàm khoanh trong đãy hẹp hòi
Phật ban vui cứu khổ cho đời,
Phàm chỉ tạo cho người khốn khổ
Trí Phật muốn hòa bình khắp chỗ,
Trí phàm lo gây gổ đó đây
Trí Phật không phân biệt Đông Tây,
Muốn đâu cũng kết dây thân ái
Trí của Phật ở ăn quảng đại,
Có tình yêu nhơn loại đại đồng
Muốn mình cùng kẻ khác dung thông,
Hoàn toàn dứt sạch lòng ích kỷ

Với bạn tác trọn tình hữu nghị,
Với đồng bào thành ý yêu thương
Giá trị mình với kẻ tương đương,
Lúc nào cũng chủ trương bình đẳng
Xét xử rất công bằng ngay thẳng,

Đối với ai cũng chẳng vị tư
Lòng trọng tôn luật pháp là sư,
Lấy đạo đức làm cơ tiến hóa
Giữ hành động ngôn từ cao nhã,
Không để cho sa đọa tâm hồn
Tự làm cho phát triển trí khôn,
Nhưng vẫn giữ khiêm cung tánh nết
Vì chánh nghĩa coi thường cái chết,
Vì phước chung bỏ hết lợi riêng
Trọng nghĩa nhân hơn trọng bạc tiền,
Đặt công lý lên trên tình cảm
Vẽ mặt vẫn vui tươi điềm đạm,
Cử chỉ luôn đoan chánh nhẹ nhàng
Từ đáy lòng thành thật nghiêm trang,
Chớ chẳng phải sửa sang ngoài mặt
Hứa với ai thì là giữ chắc;
Những lời thô tiếng ác không dùng,
Thường dùng lời đối đáp ung dung,
Bảo vẹn một lòng trung đạo lý
Đó là đại khái đường Phật trí,
Nói sao cùng hương vị thơm tho
Thật hòa bình hạnh phúc ấm no,

Thật tốt đẹp thật là sáng suốt,
Thật cởi mở chớ không trói buộc,
Thật làm cho hết cuộc trầm luân,
Thật hoàn toàn khác trí phàm nhân,
Trí Phật vốn toàn chơn toàn thiện
Thật chơn lý chớ không ngụy biện,
Thật thoát ly các chuyện phàm trần,
Thật hoàn toàn tế thế độ dân,
Thật chẳng chút nào cần danh vọng
Lo giúp kẻ được vui được sống,

Chẳng cần ai ca tụng đến mình
Thật là đầy đức độ anh minh
Trí phàm khó thể kình chống kịp
Làm vui sống làm cho rảnh kiếp,
Đó là điều trí Phật thường hành
Cõi Ta-bà tất cả chúng sanh,
Cái trí Phật của mình rán kiếm
Lúc đi đứng nằm ngồi suy nghiệm,
Tìm cho ra cái điểm linh quang
Thấy được rồi quán liễu nhơn gian,
Cũng như Phật hồi ngàn xưa vậy
Bị vô minh còn nhiều che đậy,
Làm cho người không thấy bổn tâm,
Mới có nhiều hành động sai lầm,
Do nơi các dục trần khêu gợi
Vật ưa thích thì liền rớ tới,
Không chịu suy có tội hay chăng
Có nhiều khi biết tội làm càng,

Vì dục vọng không dằn nén được
Bị đời kéo đi xuôi một nước,
Ít có ai đi ngược dòng đời
Biết bữa nay sung sướng ăn chơi,
Chớ không biết ngày mơi khổ não
Bị vô minh làm người khờ khạo,
Hồng trần là giả tạo cứ mê
Cõi Lạc-Bang muốn thấy đường về,
Vô minh ấy phải lo vén mở
Được nhìn thấu không còn cản trở,
Mới biết là Tây lộ bên chân,
Mà bấy lâu cứ nói mẹo dần,
Chẳng ngờ nó sẵn gần sau ót
Túi không đáy minh châu chẳng lọt

Phút bỗng nhiên được móc lấy ra;
Xưa nay lo thèm của người ta,
Bây giờ mới biết nhà mình có
Lời của Phật càng thêm nhận rõ,
Phật tại tâm nào có xa xôi
Không nên tìm chót lưỡi đầu môi
Mà là phải tìm nơi tâm khảm
Bị vô minh khiến lòng mờ ám,
Hết vô minh tất sáng tỏ ra
Hãy định thần xét rõ lòng ta,
Vô minh diệt các tà niệm diệt
Tà niệm diệt tất vô minh tiệt,
Hết vô minh cũng hết niệm tà

Kẻ tu hành phải nhận định ra,
Lòng chớ để các tà niệm khởi
Mỗi khi chúng nó vừa mang tới,
Thì chận ngay chớ đợi đi sâu
Hơi khó khăn ở buổi ban đầu,
Lần hồi tất dễ thâu chúng được
Phải cứng cõi chớ lòng nhu nhược,
Thấy sái thì cương quyết trừ ngay
Muốn cho rành việc đúng hay sai,
Hãy đo xét bằng cây thước luật
Mười việc trúng hết mười không trật;
Như là anh thợ mộc cất nhà,
Lấy mực xong rồi đục cắt ra,
Khi ráp lại thì là vừa vặn
Phải nhứt quyết chớ nên dùn thẳng,
Y hành lời Phật dặn thì xong
Rán tu cho đắc quả thành công,
Mới chẳng uổng đèn chong hương đốt
Ngục trần thế rán lo mở chốt,

Ra ngoài xem gió mát trăng thanh,
Khác hơn mùi lao ngục hôi tanh,
Của cái kiếp phù sanh tạm giả
Được giải thoát mới là thong thả,
Còn trầm luân đâu có sướng vui
Nếu kỳ này chẳng chịu rút lui,
Thì còn bị lằng ruồi đục khoét
Bến mê khổ nếu không bị kẹt,
Phải mau chơn xuống chiếc thuyền từ

Quyết xả thân học đạo Chơn Như
Thì khỏi được kiếp người đau khổ
Tu hành phải làm cho tỏ ngộ,
Mới là trông thấy rõ nhiệm mầu
Phật xuất gia vì bởi nơi đâu,
Vì tỏ ngộ mà cầu học đạo
Trong các giới tín đồ Phật giáo,
Nên nhớ rằng chữ đạo là đường
Tỏ ngộ là được thấy hướng phương,
Không còn bị lạc đường mê nữa
Chính mình đã ngục trần khỏi cửa,
Còn đủ năng lực độ chúng sanh
Thế mới là đúng nghĩa tu hành
Không tỏ ngộ đâu thành chữ đạo
Mới phút trước còn trong mộng ảo,
Kế phút sau đã đáo Tây phương
Trí phàm nhơn không thể đo lường,
Trong khi được khai đường tỏ ngộ
Ví như kẻ đã mù từ nhỏ
Có một hôm bỗng tỏ sáng ra,
Thấy hoàn toàn hai cảnh khác xa,
Vui mừng ấy kể ra sao hết
Bao nhiêu cái nặng nề mỏi mệt,

Bỗng nhiên trong nháy mắt tiêu tan
Tự thấy lòng trong suốt minh quang,
Tự thấy xác nhẹ nhàng phớn phở
Ấy đại khái trong khi tỏ ngộ,

Không thể đem mô tả bằng lời,
Sự nhiệm-mầu huyền-bí tuyệt vời,
Ngoài người tỏ ngộ thời khó thấu
Chim khôn lựa cây lành mà đậu,
Người tu tìm chánh đạo mà thờ
Đừng học theo những thứ bá vơ,
Mới có thể gặp cơ tỏ ngộ
Đời mạt pháp quỉ ma rần rộ,
Tìm Phật Tiên đâu có dễ dàng
Người muốn tu thì phải kiên gan,
Chịu khó lọc thau vàng cho kỹ
Tìm cho gặp thật chơn đạo lý,
Thì ngày kia mới phỉ lòng mình
Nếu để lầm lạc thứ tà tinh,
Chung cuộc sẽ làm mình thọ hại
Tu được mở mang là tu phải,
Tu trở nên ngu dại tu lầm
Tà đạo làm sanh chúng mê tâm,
Người theo nó dễ làm cuồng tín
Trong bá tánh phải nên bình tĩnh,
Kiếm tìm nơi đạo chánh mà nương
Sẵn kệ kinh Thầy Tổ chỉ đường,
Cứ theo đó chủ trương không lạc
Cũng không sợ bị ai lừa gạt,
Rất an tâm lo việc tu hành
Đủ phương chăm để trở nên lành,
Sẵn giới luật giúp mình trọn tốt
Đời nguơn hạ có nhiều gió trốt,

Đạo phải xây kèo cột vững vàng
Bằng không thì phải bị đổ ngang,
Chớ khó giữ cho an toàn được
Có nhiều cảnh long trời vỡ nước,
Làm cho người hiền đức ngửa nghiêng
Không lúc nào ngớt việc truân chuyên,
Tu mà thiếu nhẫn kiên thì ngã
Sức kiên nhẫn vững như núi đá,
Lòng từ bi rộng tợ biển to
Không thể làm cho biển cạn khô,
Cũng không thể làm cho núi ngả
Được như vậy mới nên đạo cả,
Chẳng sợ khi nhồi quả nặng nề
Chúng sanh đang lạc giữa rừng mê,
Thiếu gươm trí khó ra cho khỏi,
Phải có đủ tinh thần cứng cỏi,
Mới giữ cho mình khỏi kinh hồn
Ở trong khi địa ám thiên hôn,
Và trước cảnh thú hùm gầm thét
Ngồi tại gốc Bồ Đề nghiệm xét,
Gặp rất nhiều yêu nghiệt thử lòng,
Nếu để cho tâm chí long đong,
Thì đâu được thành công đắc quả
Lòng chẳng động trước tuồng lơi lả,
Lòng thản nhiên trước kẻ dữ dằn,
Lòng đại hùng đại lực vô ngằn,
Sức yêu quái không ngăn cản nổi
Đạo mầu nhiệm được tìm thấy mối,

Đã lưu danh dưới cội bồ đề
Thuyết pháp mầu cứu chúng sanh mê,
Nền Phật giáo lập ra từ đấy
Nếu kể lại từ thời đại ấy,

Cho đến nay đã mấy ngàn năm
Có biết bao người đã phát tâm,
Nghe theo Phật tu hành đắc đạo
Trong các giới tín đồ Phật giáo,
Soi gương xưa hành đạo thì nên
Thật tâm tu và thật chí bền,
Là hai việc phải nên gồm có
Thật bền chí mới theo tột chỗ,
Thật tâm tu mới bỏ sự trần
Muốn trở nên ngôi vị Phật Thần,
Mấy việc ấy phải cần chạm dạ
Xưa nay đã nhiều người đắc quả,
Nhờ thật tu và có chí bền
Người đời nay muốn được lập nên,
Thì cần phải theo nền móng ấy
Đời mạt hạ nhiều người phá khuấy,
Tu mà không nhẫn nại khó thành
Thật tâm tu thì mới thật hành,
Thật hành được mới thành Phật được
Cứ tiếc của mà mong có phước,
Phước làm sao có được cho mình
Không chịu tu mà muốn được linh,
Linh không thể nào sinh ra được
Cho nên muốn cho mình có phước,

Bố thí đi chớ tiếc đồng tiền
Còn muốn cho mình được linh thiêng,
Thì là phải tu hiền đúng đắn
Thú vật biết tu còn linh đặng,
Người thật tu chắc chắn nhiệm mầu
Phải dầy công tu luyện cho lâu,
Chớ lòng muốn cho mau không được
Sấu tu phải nằm lâu dưới nước,

Mới thành rồng bay vượt lên mây
Người tu thì nhịn việc trần ai,
Mới thành Phật ra ngoài sanh tử
Cọp dữ lúc tu thì hết dữ,
Người hung khi tu phải bỏ hung
Đã tu mà còn tánh hung sùng,
Sánh với loại thú hùm còn kém
Gánh trần tục hãy mau quăng ném,
Để rảnh tay gói ghém sự tu
Nào vùa hương bát nước công phu,
Nào tịnh niệm A Di Đà Phật,
Các ô nhiễm tâm vô nhứt vật,
Chỉ một lòng phước đức vun bồi
Nơi liên hoa cửu phẩm chưa ngồi,
Thì nhứt định chưa thôi niệm Phật
Lượn sóng khổ tuy là cao ngất,
Thuyền đạo tâm quyết lướt cho qua
Thường hành câu Bồ tát ma ha,
Cố trì pháp tâm vô quái ngại,

Lòng cứu độ vô cùng quảng đại,
Sức tu hành mạnh mẽ vô biên
Tuy sống trong thế giới ngửa nghiêng
Nhưng lòng chẳng đảo điên một mảy
Thấy những kẻ mong lòng giết hại,
Cố tìm phương hòa giải cho an
Lăn lộn trong cảnh sống nhân gian,
Tùy tiện cứu người đang say đắm
Lòng chẳng quảng chi thân bùn lấm,
Giống từ bi đem rắm khắp nơi,
Cho ngọn đèn Phật giáo sáng ngời,
Cho nhân loại bớt nơi đau khổ
Tu thì phải ra tay tế độ,

Chớ tu ngồi bó rọ một nơi,
Thì sự tu mới ích cho đời
Như vậy mới đúng lời Phật dạy
Tu độc thiện kỳ thân là sái,
Tu chấp nê tự ái là lầm
Tu phải cần rộng bủa từ tâm,
Chữ tu mới không làm hẹp nghĩa
Tu còn sợ người đời xoi xỉa,
Thì khó lòng trau trỉa sự tu
Ví dù người có bảo rằng ngu,
Thì cũng chớ chút nào để ý
Luôn nêu sáng gương nhà đạo sĩ,
Đánh thức lòng của kẻ ngạo đời
Hiện phong trào vật chất thạnh thời,
Không siêu việt hơn người khó thắng

Người tu phải được như sen trắng,
Mọc trong bùn mà chẳng hôi bùn
Tìm cách gần gũi kẻ dữ hung,
Để cứu độ mà không sợ nhiễm
Có như vậy mới chơn hạnh kiểm,
Và cũng không hổ tiếng người tu
Sở dĩ nền đạo pháp mờ lu,
Bởi tăng chúng quá tu tiêu cực,
Của bá tánh thập phương thọ thực,
Chỉ tụng kinh niệm Phật hơ hà
Không ra tay cứu độ bá gia,
Và cũng chẳng truyền ra kinh Phật
Cứ lo việc chùa to xây cất,
Cạnh tranh nhau thâu thập cho nhiều
Rồi ngồi yên một chỗ ăn tiêu,
Mặc thế sự chịu nhiều đau khổ
Sự vô ích từ lâu đã lộ,

Mắt người đời thấy quá chán chường
Sanh ra lòng ngờ vực mọi đường,
Khiến cho họ xa lần Phật đạo
Còn những kẻ không ưa tôn giáo,
Lấy cớ này đả đảo nhà tu,
Lên án là lợi dụng tiền xu,
Cho tôn giáo làm ngu dân chúng
Bị những kẻ tu hành không đúng,
Làm mất lòng tin tưởng gần xa,
Nơi chùa chiền vắng kẻ vào ra,

Kinh kệ cũng ít nhà đọc tới
Cũng vì những tăng đồ phá giới,
Cũng vì người giả dối tu hành,
Mượn màu thiền lợi dụng nhơn sanh,
Lấy chuông mõ dỗ dành thiên hạ
Vì một số người tu dối giả,
Mà làm cho tất cả hiểu lầm
Nay tăng ni trong chốn thiền lâm,
Phải nỗ lực để làm chính lại
Chùa thay mặt Tây phương thế giới,
Không phải nơi thương mãi hương đăng
Người vào đây thì phải chơn tăng,
Mới khỏi tiếng thế gian khinh bỉ
Từ lâu đã nhiều người lầm nghĩ,
Cho hạng tu là kẻ trốn đời
Phải làm sao đính chính cho người,
Nhận hiểu nghĩa tu là cứu thế
Chịu khổ hạnh để khai trí huệ,
Cứu chúng sanh khỏi bể mê sầu,
Tạo hòa bình thế giới năm châu,
Gây hạnh phúc địa cầu nhơn loại
Tu mở lối nhơn sanh tồn tại,

Tu phá tan ngu dại người đời,
Tu làm cho bá tánh thảnh thơi,
Tu để chấm dứt ngòi chinh chiến
Tu để được tinh thần phát triển,
Tu làm cho đồng hưởng ấm no,
Tu để làm đời sống thơm tho,

Tu là bởi thương lo người thế,
Tu để cải sửa đời tồi tệ,
Tu để đem lại lẽ công bình,
Tu làm cho đời có nhơn tình,
Tu cho khắp chúng sinh bình đẳng
Bổn phận của người tu rất nặng,
Không phải tu tréo cẳng nằm yên
Chữ tu còn có nghĩa thiêng liêng,
Đưa sanh chúng về miền Cực Lạc
Thật là được hoàn toàn giải thoát
Không còn đeo cái chết vào mình,
Thật an vui và thật trường sinh,
Cùng chư Phật ngồi trên sen báu
Sự tu của người trong Phật giáo,
Đại khái như mọi lẽ nói trên
Lòng từ bi rộng lớn mông mênh,
Không như nghĩa chúng sanh tưởng hẹp
Việc đạo lý là điều tốt đẹp,
Đạo lý là ngọn đuốc của đời
Từ ngàn xưa cho đến hiện thời,
Đời không thể đi rời đạo lý
Rời đạo lý là đời bất trị,
Nhà loạn luân nước bị khốn nàn
Đời nào tôn đạo lý thì an,
Đời nào bỏ đạo tràng thì biến
Đạo lợi ích cho đời đủ chuyện,

Vật chất cho chí đến tinh thần

Làm thiện nhân đến cả chơn nhân
Thật cao quí không còn chỗ sánh
Người hiểu đạo nên khuyên bá tánh
Rán giữ gìn đạo hạnh làm đầu,
Thật hành theo ý nghĩa rộng sâu
Chớ đừng có chấp câu hẹp lượng
Tu tâm chớ có nên tu tướng,
Tu phải hành đừng tưởng tượng không
Các dục trần chừng được dẹp xong,
Phật từ ở trong lòng xuất hiện
Mầu nhiệm thay khi tâm đã hiển,
Được nhớ ra hết chuyện ngàn xưa
Biết lòng người và biết thiên cơ,
Biết việc tới việc qua cũng biết
Sáu căn diệt sáu trần cũng diệt,
Đủ sáu thông dạo khắp Ta Bà
Chèo con thuyền đại độ xông pha,
Đưa sanh chúng sang qua bỉ ngạn
Mầu nhiệm thay khi tâm bừng sáng!
Như mặt trời phá cảnh tối đen,
Những việc chưa từng có biết quen,
Tự nhiên được hiểu rành tất cả
Diêm chúa phải triệu hồi sứ giả,
Thiên Thần thì đem lễ cúng dường;
Đủ sức đi giáo độ mười phương,
Đủ phương tiện chỉ đường sanh chúng,
Được vô lậu thần thông diệu dụng,
Cho nên không còn chuyện sai lầm
Mầu nhiệm thay khi tỏ ngộ tâm,

Thấy rõ cái xác phàm như áo,
Lành thì mặc rách thì phải tháo,

Không sợ lo không có tiếc than
Chỉ bỏ thân tạm giả trần gian,
Chớ thân tướng Kim Cang còn mãi
Thân ấy mới là thân tồn tại,
Đó mới là chính cái thân mình
Còn cái thân khi chết thì sình,
Nó là bóng của thân chơn thật
Bóng thì mất nhưng thân không mất,
Thế cho nên chẳng chút lo rầu
Mượn giả thân để lập đạo mầu,
Xong rồi trả cho đâu ra đó
Thân là bè trước sau phải bỏ,
Để lên bờ hầu có qui hương
Bè rã tan người chẳng tổn thương,
Vì vậy rất coi thường cái chết
Mầu nhiệm thay khi tâm vọng hết!
Sóng lặng yên mặt nước trắng ngà,
Trên trời xanh vạn tượng sum la,
Đều được hiện rõ ra không sót
Tự cảm thấy vô cùng khoái huợt,
Lòng lâng lâng chỉ một niềm vui,
Chữ ma ha bát nhã nặc mùi,
Xác cõi tục hồn ngồi cảnh Phật
Nhìn thấy chúng sanh trên quả đất,
Đang quay cuồng theo vật dục tâm

Mạnh yên thân còn yếu dập bầm,
Vì sự sống cạnh tranh không ngớt
Mọi nỗi khổ vẫn chưa thấy bớt,
Sanh rồi già rồi chết nối liền
Còn bịnh kia tật nọ liên miên,
Đủ cách chết kể không hết được
Chết vì bịnh chết vì bạo ngược,

Chết thiên tai hoặc chết nhơn tai
Dù rằng người đủ sức đủ tài,
Cũng không trốn khỏi ngày chết đến
Thế mà cõi tục trần cứ mến,
Tạo tác thêm nhiều chuyện bất lành
Để lưu chuyền mãi nghiệp tử sanh
Và cuộc sống hiện tình thêm khổ
Không cứu được mẹ cha tông tổ,
Lại còn làm xấu hổ gia môn,
Hại đời mình còn hại nhi tôn,
Thật là một người không hiếu nghĩa
Nên phản tỉnh đạo mầu trau trỉa,
Cứu độ mình và cả tông môn,
Truyền nghiệp lành cho đám nhi tôn,
Noi theo đó lánh thân khỏi tục
Mình lục đục cháu con lục đục,
Khiến cả dòng họ mất cơ duyên
Bặt lối đường đi đến Phật Tiên,
Muôn kiếp vẫn còn nguyên tại thế
Khổ này qua khổ kia liền kế,
Lặn hụp trong sầu bể không ngừng

Càng ngày càng u ám tinh thần,
Không còn sức quày chân trở lại
Khi có cuộc tang điền thương hải,
Các nạn tai đổ giải trên mình,
Thân sống cam trôi nổi linh đinh,
Linh hồn cũng gập ghình mây gió
Sống hay chết vẫn nằm trong rọ,
Bị nghiệp mê lôi cổ đi luôn
Mang lấy thân sống dại chết cuồng,
Chịu đựng kiếp vào trần ra khổ
Lặn lộn cảnh sớm khai chiều đổ,

Mang mển đời nay đẻ mai chôn
Lo miếng cơm chạy chọt bồn chồn,
Vì manh vải cúi lòn bận rộn,
Lúc nào cũng lo như bị nhộn
Sống trong đời hỗn độn đua chen,
Chỉ làm cho tâm trí tối đen
Chung cuộc vẫn đem chôn xuống đất
Có cảnh Phật còn hoài không mất,
Mà không tìm qua được cho an
Ấy là điều cần phải tiếc than,
Cho lòng của thế gian mê muội
Nên xét kỹ để lo cải hối,
Đuổi theo cho kịp chuỗi ngày qua
Mượn thuyền từ vượt cảnh phong ba,
Để kịp hội Long Hoa kỳ tới
Trong thiện tín nữ nam các giới,

Rán tu cho Phật hội tên đề,
Nếu không ngồi chín phẩm Liên huê,
Cũng rán được dựa kề Thánh vị
Thân tử đệ được tròn đạo lý,
Phận Tổ Thầy cũng phỉ lòng nguyền
Là những lời của Phật muốn truyền,
Xin nhờ khách hữu duyên nhắc lại
Đây liền cúi đầu vâng lời dạy,
Mượn bút nghiên kể lại như trên
Mong người đời chịu khó đọc lên,
Rồi suy nghiệm hư nên tường tận
Lo tu niệm một lòng tinh tấn,
Cho tâm hồn được sáng suốt ra
Cõi Di Đà được biết lối qua,
Đường giải thoát thấy ra tỏ rõ
Về Tịnh độ cho thân hết khổ,

Lên Niết Bàn hầu có an cư
Được kim thân bất hoại bất hư,
Được bổn tánh chơn như thường trụ
Được tự tại tự do tự chủ,
Được khỏi vòng sanh tử luân hồi,
Được ngồi trên sen báu vui tươi
Được thông lãm đất trời vạn vật
Được còn mãi chớ không hề mất
Ấy là điều đây rất ước mong
Xin thiện nam tín nữ đại đồng,
Rán tu được thành công đắc quả
Viết xong tại Đông Kinh

Thanh Sĩ